

SERIA DE AUTOR

ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Otrava iubirii

roman

SERIA DE AUTOR
ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Serie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Otrava iubirii

Traducere din franceză și note de
LILIANA DONOSE SAMUELSSON

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Co per ta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Carmen Petrescu

ERIC-EMMANUEL SCHMITT
LE POISON D'AMOUR
© Editions Albin Michel – Paris 2014
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2016, pentru prezenta versiune românească
(ediția print)

© HUMANITAS FICTION, 2016 (ediția digitală)

ISBN 978-606-779-044-3 (pdf)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

„Iubire, dă-mi putere!”¹

Shakespeare, *Romeo și Julieta*

¹ Actul IV, scena 1, traducere de Șt. O. Iosif, Humanitas, București, 2012.

Jurnalul Juliei

Mă schimb, mă machiez, sunt fata cea mai fericită din lume fiindcă mă-ntâlnesc cu toată gașca, mă schimb, mă schimb, mă parfumez, mă schimb, mă machiez, plec, mă-ntorc în camera mea, mă schimb, mă pieptăn, mă schimb, mă schimb, și izbucnesc în hohote de plâns: sunt prea urâtă! Stau acasă! Nimeni n-a mai suferit vreodată în halul ăsta...

Mă pufnește plânsul, pun mâna pe mobil să văd dacă prietenele mele sunt îngrijorate. Nici una. Zero mesaje. Nu-mi simte nimeni lipsa.

Mă hotărâsc să iau un pumn de somnifere. Urc în cinci secunde să le iau din dormitorul mamei – în seara asta familia mănâncă la bunica și toată casa-i a mea. Exact când să îngurgitez cocteilul fatal, mi-aduc aminte de săptămâna înfiorătoare petrecută iarna trecută la clinică. Renunț. Tentativa precedentă m-a vindecat de sinucidere: prea mi-a fost rău.

Nu-mi pun capăt zilelor. În schimb, scot din congelator cutia cu înghețată de castane și termin ce-a mai rămas. Trec la cea de vanilie. Și la cea de căpșuni.

La ora nouă, începe să zbârnâie telefonul. Sunt fetele, alertate că nu mă găsesc la Balmoral, cartierul nostru general, și-mi dau seama că *asta* era ora întâlnirii, nu șapte cum crezusem eu.

Raphaëlle, Anouchka și Colombe nu m-au trădat, nu mai sunt singură pe lume.

Exclus, totuși, să-mi fac apariția în halul ăsta, mai ales acum, la început de an, după vacanță. Vai, ce seară... sunt umflată de plâns, și mâine o să fiu grasă ca o vacă.

Jurnalul Anouchkăi

Azi dimineață, am profitat de cele trei ore când nu era nimeni acasă și m-am încuiat în dormitorul părinților, unde m-am analizat în singura oglindă mare din apartament.

Frig nu era, dar așa, în pielea goală într-un loc unde de obicei circul îmbrăcată, m-au trecut fiori.

Am încercat să mă examinez fără idei preconcepute. Ei bine, jur că, și obiectivă fiind, nu arăt nici pe departe așa cum mi-ar plăcea...

Ce-am văzut mai întâi de toate era o străină. O fată cu picioare în x, brațe prea lungi, sâni asimetrici, și degete subțiri cu care își acoperea sexul. Toate astea n-aveau nimic de a face cu Anouchka, cu cea care sunt eu, sau OK, cea care am fost, pe care o cunosc dintotdeauna.

Pe urmă, imaginea pe care mi-o înfățișa oglinda nu era deloc a unei adulte. Uf, accept să nu mai fiu copil, dar cu condiția să devin femeie. Nu așa ceva! Parc-aș fi veriga lipsă. O iau în toate direcțiile, fără urmă de simetrie, de armonie; duhnesc, am culori bizare, și sunt acoperită de elemente parazite. Pe scurt: secret fire de păr, coșuri, grăsime și mirosuri.

Viața mea nu începe deloc bine. E exclus să pot seduce pe cineva cu un corp ca ăsta. Chiar dacă-l mai dichisesc puțin! Salvarea mea stă în zicala „gusturile nu se discută”. Poate o să apară într-o bună zi un prost care mă va vedea draguță... Dar o să-mi placă și mie cretinul ăla?

Confruntarea asta cu propria imagine m-a doborât. Trebuie să spun că, după ce m-am analizat din față, am adus în dormitor toate oglinzile din casă, le-am agățat pe unde am putut, și m-am privit și din alte unghiuri – din spate, dintr-o parte, de dedesubt, de deasupra. Am făcut și figuri de con-

torsionism, mai multe decât o gimnastă din China, și m-am și amuzat: făceam pași rapizi către oglinzi și mă opream brusc, de parcă mă descopeream pentru prima dată.

Tata, mereu pus pe glume, îmi spunea ieri că adolescența e „revoluția părului“. Odată cu pilozitatea se instalează un dezechilibru total. Nu te mai recunoști nici fizic, nici mental. Și plouă cu întrebări. Cine sunt eu? De ce trăim? Încotro merg? Cum apar eu în ochii oamenilor? Tata susține că asta e harababura cea mai importantă a umanității, ceva universal, despre care se vorbește foarte puțin. Are dreptate el, numai că eu nu văd nimic de râs în toate astea.

Triunghiul brun de sub abdomen mai treacă meargă, dar firele de păr de la subraț, nu, alea sunt inutile! Și pufulețul de deasupra buzelor? Cum o să evolueze ?

Copleșită, am strâns răvășeala din dormitorul părinților, și m-am băgat în duș, fiindcă transpiram. Înainte să mă șterg, am luat din crema depilatoare a mamei și am dat cu ea pe la subraț și sub nas. La subsuori, a mers bine. În schimb, buza superioară mi s-a făcut stacojie, de două ori mai mare și mă mănâncă de mor! Arăt ca un rățoi cu cioc în flăcări.

Speram să mă dezumflu înainte să se întoarcă fratele meu cu mama. Aiurea! Când i-am auzit împingând poarta, am stins lumina la mine în cameră ca să dau impresia că văd un film, dar mama tot m-a deranjat și bineînțeles că a observat ce problemă aveam.

I-am spus că am supt sferturi de portocală și coaja mi-a iritat buzele – mi-am adus aminte că mi se întâmplase chestia asta odată când aveam vreo unspe ani. Mama s-a uitat lung la mine și n-a scos o vorbă. În ultimul timp, am observat că are ceva trist, opac în priviri de câte ori inventez câte o minciună ca să-mi ascund secretele. Înseamnă că nu pot s-o trag pe sfoară? Sau mă crede nebună?

Jurnalul lui Colombe

Pe mine iubirea mă ia mereu pe nepusă masă. Intră un băiat la Balmoral și simt un glonț în piept. Mi-e cald, ard ca focul, mă prăbușesc; sunt victima unui atentat, rănita prin surprindere, victimă colaterală. N-a fost alegerea mea! Uneori, băiatul nici nu mă vede, se uită-n altă parte, nu face decât să meargă cu pași legănați, își trece mâna prin păr, îi zâmbește unei chelnerițe sau își interpelează un amic din fundul sălii, în timp ce eu plesnesc, mă prăbușesc și înghit în sec.

Sunt zidul execuției, o fațadă din Damasc, un gard de beton din Ramallah.

Urăsc iubirea. Vreau neapărat să mă revolt contra iubirii. Dacă a iubi înseamnă suferință, să nu-ți mai aparții, să devii sclavă, atunci nu vreau să iubesc.

Prefer să fiu cea care lovește. Care provoacă.

Vreau pace, nu război. Dar, dacă războiul se vedește inevitabil, atunci o să-l duc.

N-o să-mi vină mie de hac bărbații. Eu o să le vin lor de hac.

Jurnalul lui Raphaëlle

Pe băieți nu-i interesează persoana mea. Splendid. Nici pe mine nu mă interesează băieții.

Ce vreau eu de la ei e să ne distrăm împreună, să fie veseli, binedispuși, să facă atmosferă, zgomot de cum ieșim și bem prea mult.

„Raphaëlle e cea mai grozavă prietenă!“ Asta tot zic ei... „Nimeni n-o întrece pe Raphaëlle: e și premianta clasei, și cea mai de gașcă.“ Asta îi miră... Dar trebuie să recunoaștem că băieții de la liceul Marivaux care se distrează noaptea întreagă dansând, fumând și bând sunt de regulă și cei mai slabi elevi, care în clasă se remarcă doar prin faptul că moțăie. Sunt limitați, băieții ăștia...

„Toată lumea e prietenă cu Raphaëlle. Imposibil să nu te înțelegi cu ea.“ De ani de zile îmi garantează chestia asta. Și atunci de ce mă simt atât de singură, dacă am atâta popularitate?

Exagerez! Am noroc cu prietenele, adică prietenele mele adevărate, Julia, Anouchka și Colombe, fiindcă altfel, conversațiile pe care le duc eu cu semenii s-ar reduce la informațiile școlare sau la „Ce bei?“ și „Mergem pe ring să dansăm?“. Dar și în ochii fetelor sunt un fel de *rara avis*, tare la învățatură, tare la distracții. Și totuși, la noi în familie, se merge la cafenele și cluburi de noapte, iar asta nu-i afectează nimănui viața profesională.

Sunt normală?

„Raphaëlle e cea mai bună prietenă a mea!“

Sau anormală?

„Raphaëlle e cea mai bună prietenă a mea!“ Toți repetă asta...

Jurnalul Anouchkăi

— Ce înseamnă cea mai bună prietenă? mă întrebă Thibault.

— În cazul meu, e vorba de Colombe, Julia și Raphaëlle.

— Nu, n-ai înțeles: ce numești tu cea mai bună prietenă? Ce înseamnă asta pentru tine?

Din când în când, fratele meu mă uimește: de la înălțimea celor doisprezece ani ai lui îmi pune niște întrebări de profesor. Dintr-odată, mă pierd și-i ripostez uluită:

— E ca mine, dar și mai bună ca mine.

— Mersi.

Face stânga-mprejur și pleacă la prietena lui, Zoé, de doispe ani, de care s-a lipit ca o ventuză de când a intrat în clasa a șasea.

Dar n-a fost rea definiția mea, nu? Pentru mine, Raphaëlle, Julia și Colombe sunt un fel de dubluri, dublurile idealurilor mele, niște dubluri minus defectele mele.

O să ne vedem toate mâine.

Tata ar zice: Ei, nu-i frumoasă viața?

Jurnalul lui Colombe

Ce zi măreață! Ca să mai profităm de libertatea pe care o gustăm înainte să-nceapă școala, Julia, Raphaëlle, Anouchka și cu mine ne-am întâlnit la Balmoral, dar, fiindcă nu era nimeni acolo – nimeni din grupul nostru obișnuit – ne-am dus pe Pont des Arts¹.

Anul trecut le-am propus fetelor să atârnăm și noi un lacăt cu inițialele noastre, dar ne-am abținut. Nici una din noi nu îndrăznește să spună cu voce tare că vrea să facă asta în momentul când își găsește un prieten. Normal, Pont des Arts își întinde brațele perechilor, e simbol al consacrării sentimentale. Numai că, dacă înțepenim în perspectiva asta, riscăm să mucegăim... Pe drum, mi-am pledat cauza.

— Și noi, ce facem, fetelor? Noi avem șansa să fim cele mai bune prietene din lume. Nu-i la fel de sfântă prietenia ca iubirea? La fel de solidă ? La fel de durabilă?

Raphaëlle mi-a întărit spusele:

— Mult mai durabilă decât iubirea, Colombe, dacă mă întrebi pe mine! Părinții mei s-au despărțit la scurt timp după ce m-am născut și am deja ditamai colecția de tați și mame vitrege.

Toate am aprobat-o pe Raphaëlle. În familia mea, nici tata, nici mama, nici unchii, nici mătușile nu mai trăiesc sub același acoperiș cu persoana cu care au copii. De altfel, profesorul de istorie-geografie, domnul Burgos, ne-a anunțat din anii colegiului: conform statisticilor, vor apărea mai multe meserii și vom forma mai multe cupluri. Asta-i lumea

¹ Pod din Paris de a cărui balustradă prind îndrăgostiții lacăte pe care sunt inițialele lor.

modernă! Pe mine nu mă deranjează, în primul rând pentru că n-am nici cea mai vagă idee ce profesie aş putea să-mi aleg, şi pe urmă, habar n-am ce băiat mi s-ar potrivi, aşa că mai bine să încerc câţiva.

(Totuşi, când scriu asta, îmi vine să-mi trag o palmă, pentru că-l omit pe Lucas, iubitul de Lucas, Lucas după care sunt înnebunită de când l-am văzut prima oară, Lucas la care mă gândesc zi şi noapte. Dar s-o iau mai încet deoarece, chiar dacă am convingerea că Lucas e bărbatul vieţii mele, el e deocamdată cuplat cu tâmpita de Vanessa şi, în plus, pleacă la Bruxelles să-şi termine studiile.

Anouchka era de acord cu privire la infatuările efemere; părinţii ei locuiesc împreună, dar nici nu se mai ating şi nici nu se mai sărută niciodată, aşa că ea şi fratele ei sunt convinşi că sunt copii făcuţi *in vitro*. Iar Julia a avut de pus o întrebare:

— Dovezi că iubirea se termină repede avem. Dar de prietenii foarte lungi am auzit?

De data asta răspunsurile au venit în avalanşă: aveam fiecare exemple printre adulţii pe care-i frecventăm, exemple de prietenii care depăşiseră deceniile. Procesul a luat astfel sfârşit: am pus în libertate prietenia, şi iubirea am băgat-o la zdup pe motiv de infidelitate! Pe urmă am tras concluzia că limba franceză s-a înşelat făcând cuvântul „*amour*” să rimeze cu „*toujours*”¹, dar că, din contră, fusese îndreptăţită să cupleze „*amitié*” cu „*éternité*”.

Constatarea asta ne-a dat curaj: am cumpărat un lacăt de la un vânzător ambulant grăbit s-o întindă de frica poliţiei şi ne-am urcat pe pasarella doldora de fiare trufaşe, triumfătoare, eliberate de sentimentul suspect al ridicolului când am pontat ca fete singure, pur şi simplu. Ca prietene, ne simţeam atât de puternice, încât perechile ni se păreau absurde.

1 Dragoste-întotdeauna; prietenie-de-a pururi.

— De cât timp fac ăștia amor, japonezul și japoneza? mi-a șoptit Raphaëlle dându-mi un ghiont cu cotul. O lună? Un an? Și cât o să mai facă... Ah, ce mizerie!

După cum îi e obiceiul, Julia a venit cu o replică din Shakespeare, potrivită momentului: „Nu este bine măritată aceea / Care trăiește mul timp măritată./ Cu mult mai bine măritată este / Cea care moare tânără mireasă”¹. Ne-a pufnit râsul, mai întâi pentru că era o răutate, și în al doilea rând, pentru că ne flata că avem o prietenă care găsește citate în Shakespeare la fel de ușor cum fredonează o adolescentă oarecare diverse hituri. Clasă, nu?

În timp ce ne gravam pe lacăt inițialele cu un briceag, îi luam în răs pe iubiți, fie ei tineri sau bătrâni, pentru că noi îi consideram efemeri, provizorii, șovăitori. Nu ne-am stăpânit sarcasmele decât față de o pereche de proaspăt căsătoriți italieni: ea era o scumpete în rochia ei din dantelă, el te ducea cu gândul la un prinț și amândoi străluceau ca soarele când lovește apele Senei.

Doar ei și noi aveam dreptul legitim de a pecetlui sentimente inflexibile. Am închis lacătul și, în genunchi, cu mâinile împreunate, am anunțat solemn, în culmea emoției, că suntem și vom fi de-a pururi cele mai bune patru prietene din lume.

Tocmai atunci, în clipele acelea de tăcere atât de bogată și desăvârșită, Julia ne-a uluit murmurând:

— Eu am făcut-o.

N-am înțeles pe moment despre ce era vorba, așa că a trebuit să mai spună o dată:

— Am făcut-o în vara asta. Pentru prima oară.

Exact atunci, trecu pe lângă noi un grup de copii, zbierând; alergau atât de repede că se zdruncinau și scândurile podului. O toropeală apăsătoare ne țintuia locului. Soarele

1 *Romeo și Julieta*, ed. cit., actul IV, scena 5.

ne înfierbânta obraji. Irisul nu ne fusese nicicând atât de limpede. Tăcerea fu stăpână până când o sparse sirena unui vapoaraș de pe Sena.

— Cu cine? a întrebat Raphaëlle.

— Cu Terence.

Prenumele englezesc ne-a zăpăcit la fel ca și actul. Ambele ne erau străine. Să faci sex... cu un Terence... era o treabă exotică la pătrat. Și erotică tot la pătrat. Pe moment, mi l-am imaginat pe Terence un Lucas britanic, un Lucas cu breton și pantofi de piele.

Julia, observându-ne extaziate, a roșit toată. Prin simpatie, m-am îmbujorat și eu.

— A fost bine? a întrebat într-un suflet Anouchka.

Julia a coborât privirea. Nimic n-ar fi putut să mă miște mai profund decât grația, pudoarea cu care-i băteau genele, ca o perdea de mătase ce se închide peste o scenă confidențială: sigur că a fost bine, așa trebuia interpretată discreția asta rafinată, sigur că a fost minunat.

Am rămas mult timp uluite.

Pe drumul de întoarcere, Julia, sechestrată în mutism, a deschis gura doar pentru un citat din Shakespeare: „Tăcerea e cel mai desăvârșit sol al bucuriei; n-aș fi îndeajuns de fericit dacă aș putea să spun cât de fericit sunt”¹.

Julia, Julia mea dragă, atât de apropiată, Julia, care încă mai are obraji bucălați de copil, Julia care mai vine uneori cu cordeluță cuminte, de îngeraș, în părul ei blond, Julia a trecut pragul ușii secrete și a devenit femeie.

Eram uluită.

Acum va trebui s-o privesc altfel.

¹ *Mult zgomot pentru nimic*, actul II, scena 1, traducere de Leon Levițchi, în William Shakespeare, *Opere complete*, vol. IV, Univers, București, 1985.

Jurnalul Anouchkăi

Sunt o idioată. E dovedit.

Julia a făcut-o! Da, Julia a făcut-o. Și eu încă nici n-am sărutat pe nimeni.

Ce dezastru... Nici măcar nu ies cu vreun băiat, și curând o să mă respingă și fetele. O să priceapă că vârsta mea mentală e de douăzeci de ani. Logic, nu?

Nu, vârsta mea fizică.

Sau poate ambele.

„La porc, totul e bun“, îmi tot spune Dad, sărmanul meu tată, referindu-se la mine. Sunt o eroare! Nu valorez nimic. Corp ioc, cap ioc și inimă ioc. În loc să mă bucur pentru Julia, mă gândesc tot la mine, mă scufund, mă bălăcesc în rușinea mea. Sunt un ocean de egoism.

Anouchka o detestă pe Anouchka.

Jurnalul lui Raphaëlle

Ce-i cu mine?

În seara asta am doar gânduri negre. Deși am fost toată ziua cu prietenele și ne-am lăsat – pentru eternitate – urma pe Pont des Arts, mă simt vidă, uzată, fără chef, inutilă și cu apă lăncedă în vine.

E de neînțeles... Până și drumul de la pat la masa de scris mă epuizează. M-a apucat amețeala doar că mi-am scos balerinii. Probabil că am tensiunea în jur de patru.

Și mâine încep penultima clasă de liceu¹. Eu în penultima! Eu...

Ce-i cu mine?

În după-masa asta, ca să fiu și eu la cot cu fetele, am băut doar suc, și m-am ales cu o migrenă ca după câteva sticle de vodcă în diverse combinații. Mama a observat că zac moleșită pe canapea. Când i-am zis că mi-e rău, în loc să-mi pună vreo întrebare, a exclamat râzând că era ceva obișnuit.

La vârsta mea, tot ce eu găsesc anormal adulților li se pare normal. Este epuizant să ai șaișpe ani... În special când te simți de optzeci.

Dar ce-am făcut?

Sau ce n-am făcut?

¹ Numerotarea claselor este inversă în sistemul de învățământ francez. Clasa a XIII-a și a XII-a corespund anilor de grădiniță. Clasa XI-a corespunde clasei întâi, clasa X-a corespunde clasei a doua și așa mai departe; clasa întâi, „*première*“, corespunde clasei a unsprezecea, iar clasa ultimă poartă numele de *terminală*. Așadar, „*première*“ este clasa penultimă.

Jurnalul Anouchkăi

E ora două dimineața. M-am tot gândit.

Rațional vorbind, după Julia, ar trebui să urmeze Colombe, apoi eu, pe urmă Raphaëlle.

Da, Julia, Colombe, eu, Raphaëlle. În ordinea asta.

În ochii băieților Colombe e trăsnit. De altfel, și în ochii mei, chiar dacă n-aș vrea să car după mine moștenirea unui bazin mare ca al ei și nici sâni voluminoși – aș avea impresia că plec în excursie cărând saci plini de provizii. Habar n-am cum reușește Colombe să ducă toată încărcătura asta, pentru că se mișcă impecabil.

Pe urmă îmi vine mie rândul. Chiar dacă nu-mi place cum arăt, sunt oricum mai drăguță decât Raphaëlle. În primul rând, numai eu mă consider hidoasă – sunt mai perfecționistă –, și-n al doilea rând, Raphaëlle n-a știut ce-i răsfățul. Ea e la granița dintre frumusețe și urâțenie – „nu se știe de care parte a graniței“, ar spune în șoaptă Dad.

A, nu, nu sunt afurisită că scriu asta. Toată lumea e de aceeași părere. Până și Raphaëlle. O chinuie „acel ceva masculin“ al ființei ei. De îndată ce alunecă pe panta genului ăstuia de autocritică, rolul nostru ca cele mai bune prietene e să protestăm, din loialitate, și îi punem în lumină mii de calități, și asta o mai încarcă cu energie. Dar tot ea are dreptate: uneori am putea spune că Raphaëlle e fratele ei.

Da, știu că n-are nici un frate, dar eu înțeleg ce vreau să spun.

Jurnalul lui Colombe

E trei dimineața. Iar mă paște insomnia, nenorocita asta de insomnie care pretinde că mi-e cea mai bună prietenă.

Îmi vâjâie capul. Mă gândesc la prima zi de școală. Mă gândesc la Julia.

Cum a fost? A cedat? Și-a dorit?

E ușor să-i spui „da“ unui băiat. Dar să-ți spui ție „da“ costă.

Eu vreau neapărat să fie decizia mea. Vreau să domin, dacă nu să-l domin pe partener, cel puțin să-mi domin personalitatea.

Ce glumă! Aș fi putut să am deja relații sexuale dacă i-aș fi ascultat pe băieții care se țin după mine. Am rezistat din cauză că pentru mine onoarea e mai presus decât curiozitatea, deci trebuie să fiu de acord.

În schimb, dacă propunerea ar veni de la Lucas...

Julia a cedat ca să descopere plăcerea? Pentru că-l iubește pe Terence? Pentru că el insistase așa de mult, că doar cedându-i putea să scape de el?

Cum, necum, pare să fie în al nouălea cer.

Ar trebui să dorm. Dă-mi drumul, insomnie! Măine o să am cearcăne, n-o să mă pot concentra, o să arăt ca o proastă în ochii profesorilor, iar prietenii o să se uite ciudat. Mersi de cadou!

Jurnalul Anouchkăi

E cinci dimineața! Vestea că Julia a devenit femeie m-a traumatizat. Gata, s-a terminat, nu mai sunt la adăpost. O să vină ziua când va trebui să trec și eu prin asta. N-am nici un chef.

Mă-nvârt și mă foiesc în pat, îmi arunc plapuma, o trag iar peste mine, fac box cu pernele. Of, de-aș putea să mă gândesc la altceva, nu doar la mine, mă otrăvesc grijile astea în legătură cu mărunta mea persoană.

Așa-mi spune mereu Dad, că mi-ar fi mai bine dac-aș fi mai puțin egocentrică.

Jurnalul Juliei

Ce miracol! Am aflat azi, în prima zi a anului școlar, că am primit ce am dorit cu atâta ardoare, profesorii la care am sperat, și că domnul Palanquin, profesorul de artă dramatică, ne propune ca proiect pentru mijlocul anului să punem în scenă *Romeo și Julieta*. *Romeo și Julieta*, piesa mea preferată... Nu mai știu câți ani aveam când am savurat-o prima oară, pentru că mama, înnebunită după Shakespeare, m-a dus de foarte timpuriu la teatru. A însemnat asta o inițiere în arta actoriei? În amintirile mele apar mai degrabă imagini din *Othello* – am izbucnit în plâns când paranoi-cul ăla gelos a strangulat-o pe Desdemona, dar ce mult mi-a plăcut să plâng. Am auzit oare *Romeo și Julieta* ca bebeluș, sau chiar înainte, ca făt în burta mamei...? Da, poate că nici nu mă născusem când am auzit cântul privighetorii îmbinându-se cu tânguirile îndrăgostiților din Verona. Cum aud începutul acestei povești, mă simt ca acasă, mi se pare că se vorbește despre mine, sunt în același timp și Capulet și Montague, și Julieta și Romeo, merg drept în întâmpinarea destinului teribil care mă așteaptă, consimt, mă supun, și mă topesc de plăcere în scenele rare de fericire.

M-am hotărât să joc eu rolul Julietei. Domnul Palanquin va trebui să fie de acord. Bineînțeles că toate tipele din liceu o să râvnească la rolul ăsta, dar, dacă vor fi audiții, trebuie neapărat să pun mâna pe el. O să mă apuc chiar diseară să repet scena balconului: „Nu e cuminte-așa s-o iei cu zorul / Că poți prea lesne să-ți scrântești piciorul”¹.

1 *Romeo și Julieta*, ed. cit., actul II, scena 3.

Ar trebui să-l anunț pe Terence de confidența făcută fetelor. În fond, ce importanță are? Ele tot n-o să-l întâlnească... Sunt 393 de kilometri între Paris și Londra, o mare, greva căilor ferate și o dușmănie de secole. Inutil să complic lucrurile. „O, despărțire! O, griji dulci și-amare!”¹

Terence...

O să văd oare trăsăturile lui pe figura celui care-l va juca pe Romeo?

Și, de altfel, cine-o să fie?

În orice caz, dacă primește altă față rolul Julietei, o să dau scările cu detergent și ei îi dau brânci. Nu glumesc!

1 *Ibidem*, actul II, scena 2.

Jurnalul lui Colombe

Iată-mă în penultima clasă! Când eram în ciclul primar și pe urmă la colegiu, elevii din penultima mă intimidau, dar știam că într-o bună zi o să fiu de vârsta lor, înaltă ca ei, o să mă îmbrac la fel ca ei, o să am șolduri rotunjite și sâni. Ei nu se mai jucau – adio șotron, elastic, rațele și vânătorii. Aveau voci mature și se mișcau – și fetele, și băieții – într-un fel suspect, straniu. Arătau ca niște adulți intrați din greșeală într-o instituție de învățământ. Sunt și eu așa?

Acum, efectul ăsta îl au asupra mea cei din ultimul an de liceu. Fetele se îmbracă altfel decât noi, băieții au aer de bărbați în toată firea. Nu numai că le este rezervat un etaj întreg, dar și în curte sau la cantină vorbesc numai între ei și, conștienți de superioritatea lor, ne ignoră pe noi, sărmanii din penultima.

Liceul Marivaux e guvernat de o lege tacită: o fată din penultima nu iese cu un băiat din terminală. Și viceversa. Dacă una dintre noi ar încălca interdicția asta, ar comite un act de trădare, ar însemna că-și părăsește grupul și își pierde prietenii.

Eu n-aș avea niciodată curajul ăsta, deși am văzut că Oscar, fratele Lenei, mi-a căutat de mai multe ori privirea. Oscar e acceptabil, și-n plus, are peste optsprezece ani...

Altceva? N-am scăpat-o din ochi pe Julia. Toată ziua.

Diagnosticul meu? Nu s-a schimbat fundamental. Nimic din trupul ei nu reflectă femeia, și vorbele ei nu tratează alt gen de subiecte.

Nu știu dacă trebuie să mă bucur sau să mă scoată din minți. M-așteptam la o modificare mai profundă.

Numai când se pronunță numele lui Terence observ că se împleticește, devine misterioasă, plină de senzații pe care noi nu le cunoaștem.

De fapt, m-a călcat pe nervi. Singura ei preocupare e s-o joace pe Julieta, dar rolul ăsta ne tentează și pe mine și pe Anouchka. Când i-am spus amândouă despre asta, ne-a distrus moralul, afirmând că Anouchka nu are maturitatea de a întruchipa o îndrăgostită, iar pe mine m-a sfătuit să aleg mai curând rolul doicii, care e mult mai comic. Îmi venea să-i trag o palmă!

E adevărat, am forme, da, am sâni – mai mult ca ea, dar asta nu mă condamnă la roluri de mătușică ridicolă. Era cât pe ce să țip și să ripostez că rolul Julietei necesită o compoziție departe de a ei, fiindcă Julieta e virgină, dar în ultimul moment am lăsat-o baltă. Numai cu băieții reușesc să fiu caustică; când am în față o prietenă, mă pun în locul ei.

*Mesaje între Anouchka, Colombe, Julia și Raphaëlle
în miezul nopții.*

ANOUCHKA

Ajutor, fetelor! Dad tot n-a sosit. Când am plecat din Corsica, zicea că trebuie să meargă câteva ore la Marsilia pentru niște afaceri, și că vine după noi la Paris. Îl așteptăm de cinci zile... În seara asta mama e în camera ei și plânge. Simt că s-a întâmplat o nenorocire.

RAPHAËLLE

Anunțați poliția.

ANOUCHKA

Mama refuză. Mă asigură că tata n-a dispărut, că are „experiență de viață”. Ce expresie...

RAPHAËLLE

Asta ce înseamnă? C-a fost răpit? Luat ostatic?

ANOUCHKA

Tocmai am întrebat-o. Mi-a răspuns: „Dac-ar fi asta!” După aia ne-a repezit și pe mine și pe fratele meu și s-a încuiat în dormitor.

JULIA

Tatăl tău nu mai răspunde la telefon?

ANOUCHKA

Nu.

COLOMBE

Scrie-i tu ceva. Ceva înfricoșător. Ceva din care să înțeleagă că ești așa de panicată c-o să faci o prostie.

ANOUCHKA

O prostie?

COLOMBE

Că vrei să te arunci de la fereastră, sau să bei sodă, ceva de genul.

ANOUCHKA

Ai înnebunit! Situația e aiurea și așa, fără să mai inventăm prăpăstii din astea.

COLOMBE

Fă ce-ți spun.

RAPHAËLLE

Colombe are dreptate.

JULIA

Și eu zic la fel.

ANOUCHKA

OK.

COLOMBE, RAPHAËLLE, JULIA

Deci?

ANOUCHKA

Mă sună!

Jurnalul Anouchkăi

Nu pricep nimic. La telefon, Dad a vrut să mă liniștească, dar de câte ori îl întrebam „Când vii?“ îl apuca plânsul...

Lacrimile tatălui meu m-au îngrozit. Nici nu-mi trecea prin minte că tata, atât de calm și stăpân pe el, se poate prăbuși în halul ăsta; nu-mi puteam imagina că tatăl meu ar putea să sufere. Și, dintr-odată, am rămas mută, mi-am pierdut reperele. Era vocea lui Dad, dar o folosea un necunoscut îndurerat. Cine? De ce atâta fragilitate? În mod normal, Dad e cel care mă consolează pe mine, și uite că acum simțeam că era rândul meu să-l îmbărbătez. Între tăceri și scâncete, ascultam un copil. Mă abandona, nu se mai purta cu mine ca un tată, îmi confisca locul de fiică. Îmi venea să închid telefonul.

Ce se întâmplă? Unde-i Dad?

Mama știe, de vreme ce plânge în dormitor. Am implorat-o să-mi spună dacă-i cineva bolnav sau dacă a murit cineva în familie; mi-a jurat că nu.

Thibault se roagă de mine să doarmă la noapte în camera mea. De data asta, frățiorul meu nu mai face pe grozavul. Accept, pentru că, deși are doișpe ani și o prietenă, n-am chef să fiu singură în întuneric, cu o mamă care geme acolo sus și cu un tată dispărut, care plânge în hohote.

Doamne Dumnezeule, vreau să știu adevărul. Prefer să înfrunt durerea, ca părinții mei, decât să înnebunesc de spaimă.

Jurnalul lui Colombe

Săraca Anouchka! E clar că tatăl ei i-a părăsit mama, numai că nu vor să-i spună, și ea se încăpățânează să nu ghicească.

Am trecut toate prin asta.

Așa, din senin, îți cade cerul în cap, inima ți se sfâșie, viața se oprește, dar după niște luni sau niște ani admiți că părinții aveau dreptate și că a fost mai bine pentru toți așa.

Eu am avut de câștigat locuind o săptămână la mama și una la tata; de atunci am două camere, două apartamente, două adrese, și sunt dublu alintată. Divorțul lor a făcut din mine o prințesă. Le e atât de frică de reacțiile mele, că aud tot timpul ba „Te iubesc“, ba „Ai nevoie de haine?“. Nu profit eu cine știe ce – cu excepția pantofilor, micul meu păcat: am o debara plină. Adevărul e că mi-aș putea face toate profețele, dar mă abțin, și pun în schimb atuul la păstrare, în cazul în care aș simți vreun exces de zgârcenie sau de autoritate.

Apropo, o să-i rog să-mi dea bani să fac o călătorie la Bruxelles. Înțeleg că Lucas se simte foarte bine la liceul de acolo.

La Marivaux, proasta de Vanessa străbate culoarele cu un aer de văduvă îndurerată. Grotesc! Ce-o fi găsit la ea, în afară de faptul că se ține scai de el?

Julia mi-a spus în bătaie de joc când am întrebat-o:

— Nu vezi la ea nimic care s-o salveze?

— Ba da! Fondul de ten...

Jurnalul lui Raphaëlle

Ce caraghioși! Băieții din terminală pe care i-am cunoscut la petreceri nu mai vorbesc cu mine la liceu, fiindcă sunt doar în penultima...

Vineri seară, la You, au venit să se scuze.

— Știi, Rafi, când suntem cu ceilalți trebuie să ne purtăm toți la fel. Ca să te protejăm.

— Adică cum să mă protejați?

— Fetele din terminală o să se ia de tine dacă o să se prindă că ești prietenă cu noi.

Foarte bine. Chiar dacă n-am de gând să bocesc din cauza asta sau să schimb eu mersul lucrurilor, mi-a venit o idee care ar putea să dea roade și să fim cu toții mai toleranți: să ne folosim de piesa pe care o pregătim. Pentru că cele două familii dușmane, Capulet și Montague, nu le dau voie copiilor lor să se unească, ce-ar fi să se distribuie rolurile clanului Capulet – al Julietei – celor din clasa penultimă, și rolurile clanului Montague – al lui Romeo – elevilor din terminală?

O să-i propun asta profesorului de artă dramatică.

Jurnalul Juliei

Victorie! Am reușit. O să fiu Julieta. Domnul Palanquin mi-a scris numele în dreptul personajului pe lista distribuției și a afișat-o în cancelarie.

Mă topesc de fericire.

În alte împrejurări, ar fi trebuit ca rolul să-i revină Anouchkăi, care, după părerea generală e mai dotată pentru teatru decât oricine, numai că fuga tatălui ei a afectat-o în asemenea măsură, că la audiție și-a bălbăit textul în mod sinistru. Îți făcea frică.

Pe moment, văzând cum cea mai bună prietenă a mea își ratează replicile, eram oarecum îndoită: aș fi compătimit-o, dar atunci ar fi mirosit c-o să fiu eu câștigătoarea.

Ce incomode mai sunt și sentimentele astea contradictorii și totodată inseparabile!

Am mai încercat odată senzația asta neplăcută, astă-vară, față de Terence: dintr-o clipă-ntr-alta, ba îmi venea să-l sărut, ba să-i trag una.

Dintr-o clipă într-alta? Nu, în același timp!

„Jale-al frumuseții vierme.”¹

M-am tâmpit? Evident, Colombe, Anouchka și Raphaëlle au sentimente mai limpezi, mai simple, tranșante ...

¹ *Furtuna*, actul I, scena 2, traducere de Leon Levițchi, în William Shakespeare, *Teatru*, Editura pentru Literatură Universală, București, 1964.

Jurnalul lui Raphaëlle

Ura! În fine, am descoperit cine e iubitul Juliei, faimosul ei Terence, cu care a făcut sex în vara asta!

E vorba de Terence Barry, fratele lui Kate, o prietenă a celei mai bune prietene a verișoarei mele.

Pentru că eu, prin mama, am ajutat-o pe Julia să aibă unde să stea în Anglia, am reușit să fac o anchetă și să merg pe o pistă care m-a dus până la el.

Azi-dimineață mi-a trimis o fată fotografia lui Terence. E foarte frumos. Ochi verzi, păr blond, obraji adânciți, mărul lui Adam proeminent, gât lung, privire seducătoare și, în plus, un aer șic, disprețuitor, *so British*... Incredibil! E incredibil că l-a cucerit o fată ca Julia.

Să ne-nțelegem bine, n-am nimic cu ea; Julia e o păpușă: fețișoară triumfiulară, trăsături mici, gură mică, gabarit mic. Numai pulpele au profil normal – dar par groase, mai ales dacă, din nefericire, își pune balerini...

Poate că vara asta și-o fi pus sandalele cu toc, care-i lungesc picioarele cu cînșpe centimetri. Trece de la stilul lejer la stilul Barbie.

Credeam că băieții detestă să se joace cu păpușile. Poate că pe măsură ce înaintează în vârstă...?

Jurnalul lui Colombe

Ce-nseamnă toate vorbele astea? Pe care le spun băieții...

De ce par indiferenți până în secunda când, pe furiș, și fulgerător de repede, scot niște texte care-ți zdruncină echilibrul? Ai zice că sunt niște vânători care merg impasibili prin pădure și-ntr-o secundă își întind arcul, ținesc cu săgeata și omoară căprioara. Eu nu am vocație de vânat. În care momente anume sunt bărbații sinceri: când par degajați, sau când pornesc urmărirea?

Azi am fost atacată de două ori.

De dimineață, mi-a scris Lucas din Bruxelles: „Mă gândesc la tine mai mult decât ar trebui. Asta mă îngrijorează. Mi-e dor de tine“. Or, se presupune că, oficial, el e cu Vanessa. Da, repet, sunt împreună de doi ani. Atunci eu cum să reacționez? Ca și cum oficiala nu există și să-i strecor: „Și eu adorm cu gândul la tine“, sau să-l umilesc amintindu-i că, deși tâmpita de Vanessa nu e prietena mea cea mai bună, n-o să stric niciodată un cuplu?

Ah, nici nu merită să le cer sfatul fetelor: Julia o să-mi recite din Shakespeare, Raphaëlle o să mă-ndemne să-mi uit problemele seara, în club, pe Anouchka o s-o apuce plânsul și o să-mi repete de mii de ori că nu-i pricepe deloc pe bărbați, ceea ce e normal, fiindcă tatăl ei își prelungește în mod inexplicabil escapada. În orice caz, de câte ori îl pomenesc pe Lucas în prezența fetelor, toate trei exclamă în cor: „Colombe, rupe-o cu Lucas și agață alt băiat“. Ei bine, am citit atent ce-a scris, și franceza o cunosc perfect: „Mă gândesc la tine mai mult decât ar trebui. Asta mă îngrijorează. Mi-e dor de tine“.

În același timp, Mehdi, un băiat din clasa mea, le-a mărturisit prietenilor lui că e îndrăgostit până peste urechi de mine; cu toate astea, când e în preajma mea, mă ignoră.

Din cauză că în recreație m-am enervat când am trecut pe lângă Vanessa și am văzut-o lipită de mobil prăpădindu-se de râs, m-am apropiat de Mehdi și i-am spus:

— Nici măcar nu ești în stare să mă privești în ochi. Ți-e frică?

— Nu de tine mi-e frică, de mine, a spus în șoaptă, cu capul puțin aplecat. Mă sperie ce simt.

Răspunsul ăsta m-a tulburat și, rămânând pe frecvența agresivității, am adăugat fără să mă controlez:

— Ce mormăi tu acolo, Mehdi? N-aud nimic.

La care el și-a ridicat fruntea, și, alb ca varul, s-a uitat fix la mine și a bolborosit cu voce gravă, tremurândă, înfundată:

— Mă orbești atât de tare că sunt nevoit să-mi cobor privirea. Și a-ntins-o.

Nu observasem până atunci că ochii lui căprui erau umbriți de gene atât de lungi, ca de prinț egiptean. Și că are buze mai cărnoase decât ale mele. Ce nostim! Are șapțișpe ani jumate, e cel mai impozant din toți, cel mai viril, și se simte copleșit în fața mea...

Care-i concluzia? Aș vrea să însemn în acest caiet un gând definitiv, care să-mi hrănească meditațiile nocturne, ceva care să dovedească că n-am îndurat ziua de azi pentru o nimica toată, un gând care să justifice existența acestui jurnal, să fie mărturia excelenței sale.

Și concluzia?

Unu...

Doi...

Trei...

E lamentabil. Nu ajung la nici o concluzie. În afară de faptul că băieții posedă poate un radar ca să le abordeze pe fete și să le spună textul care le dă gata.

Jurnalul Juliei

Nici un băiat nu-l joacă pe Romeo. Nici din terminală, nici din penultima. Se bat pe alte roluri, dar, când domnul Palanquin le propune să citească scena balconului, toți se uită în tavan.

Să fie din cauza mea?

M-a străfulgerat ideea asta azi după-masă în timp ce se tot adunau refuzurile. Mai ales când Mehdi, cel mai păros dintre ei, a anunțat c-ar prefera să lucreze la atelierul de costume.

Fuge de mine?

Când s-a terminat ora, domnul Palanquin m-a luat la o parte să mă calmeze, de parcă-mi citise gândurile.

— La vârsta asta, băieții sunt pudici. Le este imposibil să exprime sentimente, să evoce trăiri afective, să cadă în genunchi, să declare în limbaj poetic că idolatrizează o femeie.

— Ei, pudici? Poate că dumneavoastră nu i-ați auzit când stau de vorbă. Nici că se poate ceva mai ordinar, mai obscen.

— Păi asta-i exact ce spuneam eu. Își maschează emoțiile cu vulgaritatea. Vorbele deocheate ascund sentimentele profunde.

— Nu vor să mă ia în brațe.

— Nici pe tine, nici pe oricare alta. Reacția ar fi identică.

Domnului Palanquin îi e teamă că fără Romeo o să trebuiască să alegem altă piesă.

Și nici n-a reușit să pună în practică ideea genială a lui Raphaëlle: să-i distribuie pe Montague terminalei și pe Capuleți clasei penultime...

La fiecare vot cei dintr-o clasă revendică rolurile alese de ceilalți și viceversa.

Ne dușmănim chiar în asemenea hal încât nu putem interpreta roluri de dușmani?

Jurnalul lui Colombe

Lucas...

De ce pe noi, fetele, ne obsedează atât de mult băieții? Tot așa se gândesc și ei la noi? Sunt și ei la fel de sensibili la cea mai mărunță întâmplare pe care o trăiesc?

Lucas...

Un cuțit îmi sfredelește măruntaiele. Îl iubesc prea tare pe Lucas, mi-a intrat sub piele, a pus stăpânire pe mine. E o invazie pe cât de palpitantă, pe atât de insuportabilă. Simt în piept valuri de căldură, și în clipa următoare dărdâi. Mă simt abandonată, singură, pierdută. Am momente când sunt fericită și pe urmă, dintr-odată, fără nici un motiv, totul se năruie.

Am accese de nebunie și accese de rațiune. Ba mă guvernează inima, ba inteligența, dar n-au nici o legătură una cu alta, deși marioneta Colombe zice „eu“.

O să mă iubească Lucas?

Pentru mine nu există decât extremele: trec de la „totul e din vina lui“ la „totul e din vina mea“.

Am oroare de nuanțe.

Acum, când îl știu la Paris, observ că a pus total stăpânire pe mine: se ascunde pe străzile pe care le sondez, prin mulțimea de oameni pe care o cercetez, în cafenelele unde intru, dar și în capul meu, în proiectele mele, în amintiri, în stomac, în vise... Mi s-a infiltrat peste tot, i-am cedat fiecare locșor din trup. Uneori, îmi imaginez că plutește până și în aerul pe care-l respir și-i caut mirosul. Nu aici? Dar sigur mai încolo, fiindcă briza, care-și amintește că l-a mângâiat, o să mă ghideze, și, între timp, ne leagă.

Din cauza lui, mi-e permanent frică. Mi-e frică să-l văd – dar la gândul că s-ar întâmpla asta, mă cuprinde panica – și mi-e teamă că n-o să-l văd. Nu mai există locuri pustii, doar locuri magnetice, tulburi, periculoase, pe care Lucas le bântuie înainte să-și facă apariția.

Îmi țin răsuflarea, în speranța că înflăcărarea mea o să-l scoată la vedere. Dar nu! Mă sufoc, mă aprind la față, mă apucă depresia.

Chiar și indiferența lui mă pasionează. Cât timp Lucas nu mă vede, savurez un sentiment insuportabil și delicios... Delicios, fiindcă mă pot concentra asupra umerilor lui, a mersului lui suplu, a picioarelor nonșalante, pot să-i studiez spatele, talia, fesele: dezinvoltura lui îmi dă senzația că-mi aparține, că este al meu din cap până-n picioare. Insuportabil, fiindcă singurătatea mă ucide, alunec de-a lungul peretelui de care mă sprijin, leșin, mor.

Mă va iubi Lucas vreodată?

Când o să mă culc diseară, o să-mi pun puloverul primit de la el, și la urechi, căștile pe care și le-a uitat la mine.

Jurnalul Anouchkăi

Mă întâlnesc mâine cu Dad la cafeneaua Zimmer de la Châtelet.

Sunt mulțumită, dar mi-e cam teamă.

Am întâlnire cu adevărul. A subliniat că-mi va spune adevărul, mie și numai mie, nu lui Thibault, pe care-l consideră prea mic. Punctul ăsta de vedere m-a flatat pe moment, dar pe urmă m-a deprimat. Când adulții mă iau de puștoaică, mi se par antipatici, mai ales mama, pentru că părerea mea e că merit mai mult respect. Or, pentru tata, vreau să trec drept femeie, dar, totodată, și copil. Am nevoie – și voi avea toată viața nevoie – de ajutorul lui.

Adevărul... Care-i adevărul care l-a îndepărtat pe tata din casa noastră? Fetele ziceau că are o amantă. Eu nu cred.

Totuși, ar fi logic și „statistic“, o ține una și bună Colombe.

Dad e alt gen. El nu intră în statistici. E tatăl meu. Știu eu ce spun.

Jurnalul lui Raphaëlle

Mi-am depus candidatura pentru Romeo.

S-au găsit câteva găște care să bombăne, dar domnul Palanquin le-a retezat văicărelile spunând că pe vremea lui Shakespeare toate rolurile erau jucate de bărbați, inclusiv ale femeilor; așadar rolurile fetelor tinere erau interpretate de băieți. Și atunci, de ce nu și invers?

Băieții au fost de acord, au început chiar să-mi scandeze numele cu vocile lor dogite. Ai fi zis că e un cor de lighene sparte. Pe cât de simpatic, pe atât de atroce.

Cel mai mult m-a flatat faptul că Julia, viitoarea Julietă, mi-a susținut candidatura.

— Verdictul îl vom afla săptămâna viitoare, a declarat domnul Palanquin.

Între timp mai caută un băiat în alte clase.

De ce mi-am depus eu candidatura? Simt că sunt la antipodul celor povestite de prietenele mele – Colombe, Anouchka și Julia – despre seducție, așa că, după o doză de Shakespeare, poate o să intre și în căpățâna mea melodia iubirii.

În afară de asta, am mai căpătat o fotografie de-a lui Terence. E și mai impresionantă. Cântă la chitară în mijlocul prietenilor. Și atunci, după ce am refuzat invitația mamei de a merge la Londra pentru un weekend de shopping – îmi vine să turbez când bat magazinele după coada unei cvadragenare penibile, care vrea să arate ca o tinerică la curent cu ultimele trenduri –, ce-ar fi să mă răzgândesc și să merg?

Oare să-i spun Juliei?

Jurnalul lui Colombe

Nimic nou de semnalat. N-am mai primit nici un mesaj ambiguu de la Lucas, iar Mehdi mă curtează non-stop. Rutina... N-o să ajungă prea departe cu mine. Defectul lui? E prea cuminte, prea politicos. Mă lasă să-i decid eu soarta. Așa, n-o să fie niciodată prietenul meu.

Iar Anouchka pretinde că n-a scos nimic de la tatăl ei la faimoasa întâlnire de la cafenea. Minte. În calitatea mea de cea mai bună prietenă, mă simt vexată: drept cine mă ia? Eu trebuie să-i ridic moralul când e angoasată, și ea mă lasă baltă de îndată ce află un detaliu picant. Dezolant...

A, da, uitasem senzația: Augustin îl va interpreta pe Romeo. Romeo va fi Augustin.

Sunt încântată. Toată lumea îl adoră pe Augustin. La Marivaux, Augustin are și privilegiul unei aure deosebite, pentru că e deja cuplat cu Marie de ani de zile. Așa de tare ne-am obișnuit să-i vedem înlănțuiți pe coridoare și în curtea liceului, încât sunt aproape ca niște mascote pentru noi toți.

Pe mine, Augustin și Marie mă fac să cred în iubire. De îndată ce remarc lumina gingașă, fermecată, licărind în ochii lui Augustin când își apleacă ușor capul spre Marie, începe să-mi bată inima la gândul că și pe mine mă așteaptă lucruri la fel de splendide.

Jurnalul Lui Raphaëlle

Felul în care se poartă Colombe în prezența băieților este indecent: umblă decoltată, dă din fund, bate din gene, râde în gura mare, se bosumflă, îi pupă, se atinge de ei în mers, își trece mâna prin păr, le spune vorbe microase, e fâșneată. Filmul ăsta merge non-stop, de dimineață până seara, în tehnicolor și 3D. Prietena mea cea mai bună o ia pe calea femeii provocatoare.

Când i-am atras atenția azi la Balmoral, a fost surprinsă. Sunt convinsă că e sinceră, știu că va rămâne aceeași fată de aur, de treabă, autentică, numai că nu-și dă seama că e indecentă când se mișcă, când îi privește pe bărbați sau când le surâde. De când a început să capete forme, și-a schimbat și comportamentul. I s-au urcat hormonii la cap.

Uneori, parcă nu pe prietena mea o am în față, ci pe o curcă fără creier, exact ca pițipoancele pe care le observ sâmbăta seara la club, cu rochii din lycra atât de mulate pe corp, că și un debil mental pricepe că trupul ăla cere pipăieli...

Ajutor! Nu vreau să devin o fată de sâmbătă seara.

P.S. A, da, era să uit: Augustin o să-l joace pe Romeo. Nu eu. Nu-i nimic. O să mă ocup cu luminile, și mi se pare mai interesant.

P.S.2 Să fie adevărat ce se zvonește?... Că anul trecut Marie a făcut un chiuretaj, fiindcă Augustin nu s-a protejat cum trebuie? Evident că ea nu-i reproșează, de vreme ce-au rămas împreună.

P.S.3 Cum o să înghită Marie că Augustin îl interpretează pe Romeo față de Julia? Eu n-aș suporta să fiu măritată cu un actor, m-aș ataca.

P.S.4 Nici nevastă de actor, nici fată de sâmbătă seara. Astea-s concluziile mele pe ziua de azi. Din păcate, două concluzii negative. Știu ce doresc să nu fiu, dar habar n-am ce sunt, și mai ales ce voi fi.

Jurnalul Juliei

Proiectul a fost salvat. Augustin va fi Romeo și eu o voi încarna pe Julieta.

Aș fi preferat-o pe Raphaëlle. Scenele cu ea ar fi fost mai ușoare. Am fi putut să ne îmbrățișăm, să ne mângâiem fără jenă. Între fete, n-are importanță.

La repetiția de azi după-masă când Augustin mă lua în brațe cu mâinile lui mari, nu puteam să nu mă gândesc că aceleași mâini mângâiaseră o iubită reală, că degetele acelea lungi știau să facă dragoste, că mă atingea un bărbat adevărat.

Ce bizară e mâna... Atâta timp cât rămâne la distanță, mâna e doar o prelungire a brațului, nu-i dăm atenție, n-o remarcăm; dar, cum ni se așază pe piele, se produce o metamorfoză, își schimbă consistența, catifelată, fermă, aspră, moale, umedă, uscată; își modifică temperatura, caldă, rece, sau înghețată; capătă personalitate, nu mai e tăcută, vorbește, transmite sentimente, comunică atracție, violență, dezgust; pe scurt, mâna care ne atinge pielea își arogă o independență stranie; se rupe de corpul căruia îi aparține și devine o prezență.

La ora de teatru, nu jucam cu Augustin, care-și recita monoton replicile, jucam cu două mâini, mâinile lui Romeo.

În timp ce sufletul meu își lua zborul pe aripile versurilor și mâna asta masculină, robustă, mă trăgea înapoi spre pământ, eram autentică, vie, pasionată. Dar numai până în momentul când ochii lui Marie mi-au întâlnit privirea. M-am simțit măsurată cu duritate din cap până-n picioare – îmi surprinsese jocul mâinilor. N-am mai fost în apele mele. M-au trecut florii, am încercat să mă concentrez, cum să declam

textul, am testat diverse nuanțe, intonații, respirații, până când domnul Palanquin m-a întrerupt.

— Nu mai cânta așa. Simplitate, Julia. Rezumă-te la simplitate.

Simplitate! Ăsta-i lucrul cel mai complicat pe care mi-l poate cere cineva.

Jurnalul Anouchkăi

O urăsc pe mama.

Zilele trecute, când îmi explica situația, Dad n-a pronunțat nici o vorbă urâtă despre mama. Dimpotrivă, și-a recunoscut greșelile, și le-a asumat fără nici o rezervă. Deci sunt în măsură să afirm în locul lui: totul a fost din vina ei!

Ar fi trebuit ca mama să aibă un singur obiectiv: să-l facă fericit pe Dad.

În schimb, s-a baricadat în proasta ei dispoziție, în pretenziile ei probleme, în indiferența ei acidă. Și rezultatul? Și-a distrus căsnicia, ne-a distrus familia!

Când m-am întors de la Châtelet, mă aștepta cu buzele mușcate, albă ca varul, și a izbucnit:

— Ei, asta e. Ai văzut?

— Ce să văd?

— Cine-i tatăl tău.

Îmi venea s-o strâng de gât. Ce cretină! Rasista! Să vorbească de Dad cu atâta dispreț... Dar i-am scuipat și eu o replică:

— Știi mai ales cine ești tu!

Pe urmă m-am dus în camera mea, am trântit ușa și am tras zăvorul. Nu ne-am mai vorbit.

La ce se aștepta ea? Să-i sar în brațe ca să plângă pe umărul meu? S-o tratez ca pe o victimă când eu, de fapt, o consider vinovată? S-o mângâi repetând la infinit „bărbații sunt niște nenorociți“ și „iubirea nu există“, refrenele ei actuale?

Nu, Dad nu e un nenorocit. Dacă a plecat, a făcut-o din iubire.

Mesaje între Colombe, Julia și Raphaëlle

COLOMBE

Fetelor, Anouchka a spus tot: tatăl ei a părăsit-o pe mama ei pentru un bărbat.

RAPHAËLLE

Ce? Pe bune?

COLOMBE

Da. Tatăl Anouchkăi și prietenul lui trăiesc împreună de când am început noi școala.

RAPHAËLLE

Și ce făcea înainte cu mama ei?

JULIA

Îi plăceau și înainte bărbații, sau a avut o revelație?

COLOMBE

Se pare că-i o noutate. Anouchka mi-a spus că Dad nu s-a jenat să-i povestească, și că era înfloritor, dar că singura lui tristețe era că distruge familia și că se îndepărtează de copii.

JULIA

Și ea ce zice?

COLOMBE

A cerut să-i întâlnească prietenul.

RAPHAËLLE

Nu știu dacă eu aș fi reacționat așa.

JULIA

Nici eu.

COLOMBE

Ba eu, da. O fiică trebuie să vrea ca părinții ei să fie la curent cu tot.

JULIA

Tu judeci ca și cum ai fi părinții părinților tăi.

RAPHAËLLE

Colombe are dreptate. Azi, când cuplurile se formează, se despart și se refac altundeva, părinții se așteaptă la multă indulgență din partea copilului.

Jurnalul lui Raphaëlle

Ce sejur super am avut la Londra!

În primul rând, orașul nu-i așa cum îmi imaginam eu. E cu mult peste așteptări.

Londra e un turn Babel, care, în loc să suie spre cer, s-a hotărât să coboare pe pământ, să șerpuiască pe străzi, pe bulevarde, în piețe și grădini. Ce forfotă! Ce agitație! Trotuarele sunt pline de oameni de origini diverse, de la roșcatul alb ca laptele la indianul oacheș, de la islandeza cu păr blond pai la africana creață, de la londonezul supt la față din East End la vikingul robust, fără să-i uităm pe asiatici, caucazieni, mongoli, turci, arabi, inuiți, greci, latino-americani și așa mai departe, până la pigmei. Toți vorbesc engleza, limbă suplă, cu nuanțe la fel de numeroase ca și vorbitorii, o engleză parfumată dacă vine din Pondicherry, sacadată dacă sosește din Sevilla, presărată cu consoane dacă provine din Berlin, nazală dacă debarcă din Statele Unite, zgomotoasă ca la călușei dacă s-a format la Oxford.

Mama a rezervat o cameră de hotel nu chiar spațioasă, care costa o avere: design, modernă, șic. Aveam iluzia că sunt top-model internațional.

Nu insist asupra magazinelor pe unde m-a cărat mama ca să probeze rochii prea scurte, fiindcă, după cum se știe, detest moda; și mă simțeam cu atât mai puțin relaxată văzându-le pe vânzătoare, care păreau toate manechine rusoaice.

Cât despre seara de teatru, chiar că a meritat deplasarea. Am văzut o comedie muzicală formidabilă: decorurile alune-au unul dintr-altul, actrițe și actori necunoscuți cântau mai bine ca starurile pop, dansatorii se mișcau incredibil pe o muzică impecabilă. Așa ceva nu vezi niciodată la Paris!

Desigur, acțiunea era previzibilă, dialogurile nu erau semnate de vreun laureat Nobel – înțelegeam în mare ce bolboroseau acolo, pe scenă – și când a căzut cortina a trebuit să recunosc că toată perfecțiunea asta nu servea decât unei comedii ușoare, destul de insipide. Englezii de azi urmăresc mai degrabă să vândă bilete, decât să descopere sau să încurajeze un nou Shakespeare care să le scrie piese ca *Romeo și Julieta*, dar ar fi nedrept să spun că nu mi-a plăcut.

Pentru mine, miezul călătoriei a fost o seară la Dorothy, unde l-am întâlnit pe Terence.

Exact, Terence! Al Juliei... Să fie clar: n-a fost o întâmplare, aranjasem totul de la Paris. Mama nici nu și-a dat seama.

Mă trezesc față-n față cu un tip înalt cu ochi verzi fistic, păr mai lung decât în fotografie, un pulover răscroit, tricotat rar, care-i pune în evidență umerii și pieptul. Terence nu zâmbește niciodată din buze, ci doar din ochi. Și când vorbește, emite de sub mărul lui Adam, pe la nivelul pectoralilor, adică din stomac, o voce atât de fabulos de joasă și timbrată, în contrast cu trăsăturile lui fine, încât ai impresia că asști la numărul unui ventriloc. Pe mine, care sunt spontană, m-a jenat; evident că are șarm și că le tâmpește pe fete, și nici eu n-am făcut excepție.

Ne-am reperat din priviri și pe urmă m-am fofilat printre invitați până am ajuns mai aproape de el – chiar în dreptul lui, împinsă de mulțimea din jur. Am stat de vorbă, numai că de data asta mi s-a părut că muzica era prea tare și engleza mea mai puțin fluentă decât în magazine; mi se împleticea limba, trebuia să urlu, și-mi auzeam vocea dezgustătoare, răgușită, înfundată. Am reușit până la urmă să pronunț numele Juliei. A ezitat un moment. I-am spus că e cea mai bună prietenă a mea. I-au strălucit ochii. S-a desprins de peretele de care se sprijinise nonșalant până atunci și a rostit cu un zâmbet angelic:

— *Send my love to Julia, please.*

Și a dispărut.

Eu, care nu sunt nici proastă, nici geloasă, mărturisesc că în momentul ăla mi-am invidiat prietena. *Send my love to Julia...* Înțeleg acum de ce se aprinde când o interpretează pe Julieta. La întoarcere în Eurostar, lângă mama care-și trecea în revistă, exaltată, la telefon, cumpărăturile, m-am contemplat în geamul aproape orbit de întunericul nopții. Cine ești tu, Raphaëlle? Încercam să văd ce efect am eu asupra celui care mă întâlnește. I-aș fi plăcut lui Terence dacă m-ar fi cunoscut înaintea Juliei? Eram copleșită de emoții, agitată de tot felul de gânduri ciudate, ca niște păsări nebune într-o seară furtunoasă, care se năpustesc pe o ramură de copac, și apoi își iau din nou zborul.

Mesaje între Anouchka, Colombe, Raphaëlle

RAPHAËLLE

Nu înțeleg reacția Juliei! Când i-am transmis mesajul lui Terence, s-a supărat. De patru zile mă evită...

ANOUCHKA

Probabil că nu-i prea vine să creadă că ai dat peste Terence așa, din senin.

COLOMBE

De altfel, nici nouă...

RAPHAËLLE

Cum? Adică nu mă credeți?

COLOMBE

Nu.

ANOUCHKA

Nu mă pricep eu la probabilități, dar, având în vedere că Londra are nouă milioane de locuitori și că tu ai stat acolo doar un weekend, aveai prea puține șanse să-l întâlnești pe Terence.

COLOMBE

Hai, că te cunoaștem, Raphaëlle...

RAPHAËLLE

Cum adică? Ce vreți să ziceți cu asta?

COLOMBE

Că nu ești proastă și că-ți place la nebunie să afli secretele altora.

RAPHAËLLE

Mie?

COLOMBE

Da, ție.

RAPHAËLLE

Mie?

ANOUCHKA

Sâmbătă pretindeai că l-ai văzut pe Dad cu prietenul lui.

RAPHAËLLE

Și jur că-i adevărat. Am fost cu vărul meu gay, David, la o cafenea din Marais și, când să intrăm, ei tocmai ieșeau de acolo.

ANOUCHKA

N-am afirmat că nu-i adevărat. Pur și simplu presupun că, după cum ți-e obiceiul, ai făcut niște investigații și te-ai dus intenționat la cafenea aia.

RAPHAËLLE

Ei și? Schimbă asta ceva? Eu nu l-am ofensat pe tatăl tău. Nu i l-am furat Juliei pe Terence. N-am spus nimic rău nici de Terence, nici de tatăl tău, nici despre prietenul lui, arată foarte bine. Ce urmăriți voi cu procesul ăsta?

ANOUCHKA

E frumos prietenul lui tata? Pe bune?

Jurnalul lui Colombe

M-am culcat cu Hugo.

Da, știu, nu sunt deloc coerentă, fiindcă eu îl iubesc pe Lucas, și, oficial, sunt curtată de Mehdi.

Cu toate astea, am făcut sex cu Hugo.

N-are importanță. Ei, de fapt, are. Prima dată are multă importanță; dar Hugo nu are.

Pe Hugo îl cunosc de la grădiniță. Am făcut împreună și clasele primare, mi-e ca un frate.

Cu toate că s-a dus la un liceu tehnic, ne-am văzut tot timpul. Sigur, remarcasem că nu mai era un copilandru, are un metru optzeci și cinci, poartă 46 la pantofi, fetele îl plac; și bineînțeles că mi-a povestit de legăturile lui anterioare, cu Otilia, cu Stéphanie, dar în ochii mei, el tot băiețelul din trecut a rămas, și aveam senzația că tocmai datorită copilăriei noastre comune n-am putea niciodată ajunge la sex.

De aceea nici nu mi-a fost teamă când l-am primit azi după-amiază în camera mea și, lungiți pe plapuma de puf, ne-am povestit aventurile, visurile, dorințele, decepțiile.

Am făcut mișto unul de altul, îngăduitori, am râs, ne-am rostogolit unul peste altul. M-a sărutat pe gât. Am pufnit în semn de protest, spunându-i să fie serios, dar după aia i-am mușcat ușurel lobul urechii. Buzele i-au alunecat până la ale mele, mai întâi timide, așa că l-am încurajat, a devenit mai îndrăzneț și atunci, într-o fracțiune de secundă, mi-am spus că o luăm pe o pantă scabroasă...

Era deja prea târziu.

Am râs tot timpul. Poate voiam să luăm totul în glumă, poate că hohotele astea mici, înfundate, ne legau de trecut, în timp ce avansam spre un prezent necunoscut.

Acum, gata, am făcut-o. Mi-a curs sânge, dar nu m-a durut. Hugo a fost impecabil, atent, delicat, generos, preocupat ca prima experiență să-mi fie o amintire plăcută.

Seara, epuizată, extaziată, torceam ca o pisică la masă cu părinții. M-au luat peste picior:

— Ce-i cu tine, Colombe? Ești îndrăgostită?

Am rămas stupefiată auzindu-mi replica:

— Nici vorbă.

Adevărul e următorul: Nu-l iubesc pe Hugo, îl iubesc puțin pe Lucas, puținel pe Mehdi, dar îmi place să fiu femeie.

E patru dimineața. Fericirea a răposat.

Fiindcă această primă dată n-a fost planificată, nici Hugo, nici eu nu ne-am gândit la măsuri de protecție.

Mi-e frică să nu rămân însărcinată.

Jurnalul Anouchkăi

L-am cunoscut pe Gaspard, prietenul lui tata.

E super: atrăgător, relaxat, cu adevărat seducător. Are gură frumoasă, roșie și rotundă. O să le placă sigur prietenelor mele.

Dad e cu totul altfel, mereu în alertă, agitat, temător, uimit, ca atunci când veghea pisoii pe care îi fătase Moumoune de Crăciun, când aveam eu zece ani.

N-a durat mult până am început toți trei să glumim, să râdem și masa a continuat într-o atmosferă jovială, călduroasă.

Momentul care m-a tulburat a fost la desert: Dad l-a apucat de mână pe Gaspard vrând parcă să-i amintească de o anecdotă. Au rămas așa cel puțin treizeci de secunde. Eu am făcut o criză de apnee, de care nici nu mi-am dat seama decât în clipa când și-au desprins mâinile și am reînceput să respir.

Tata nu era niciodată tandru cu mama și nici cu altcineva. Numai cu mine.

Jurnalul lui Colombe

Uf! Am scăpat! Am abordat-o pe Marie, prietena lui Augustin, care a rămas însărcinată anul trecut.

A mers imediat cu mine la cabinetul medical al liceului, unde doamna Finnois mi-a dat, fără să-mi pună întrebări, pilula de a doua zi.

Gata cu grijile! Voiam mult să fiu femeie; dar mamă, nu. Pe deasupra, o sarcină face public un lucru foarte personal; prietenele ar fi aflat ceea ce, pentru moment, țin secret; Lucas și Mehdi m-ar fi considerat descreierată, dar, în primul rând, în ochii părinților mei, bucuria pe care o simțisem ar fi fost calificată drept o imensă prostie și libertatea mea o eroare. Deși sexual majoră, ar fi trebuit să-mi plătesc imaturitatea suportându-le critica.

Singura prietenă căreia îi voi face confesiuni va fi Julia: ea cunoaște senzațiile astea.

Jurnalul lui Raphaëlle

Sunt dată peste cap: tocmai am primit un mail de la Terence.

Nu numai că-l interesează persoana mea, dar a și reușit să-mi descopere adresa.

Să vorbesc cu Julia despre asta? De când m-am întors de la Londra, e rece cu mine.

Dacă Terence are de la ea adresa mea, și eu tac din gură, o să spună că sunt proastă. Sau prefăcută...

Cum să fac?

O să văd mai târziu. Până una-alta, îi răspund lui Terence.

Jurnalul Juliei

„Romeo!... De ce ești tu Romeo?”¹

Rolul ăsta al Julietei mă umple de întrebări.

De ce Romeo? De ce Julieta?

Erau amândoi liberi înainte de a se îndrăgosti fulgerător unul de celălalt; acum, de când recunosc ce li s-a întâmplat, nu mai sunt liberi.

Nu-ți alegi tu dragostea, ea te alege pe tine. Pasiunea s-a abătut asupra lor ca un virus ce contaminează o populație întreagă. Pasiunea le vine din afară, se infiltrează, își sapă culcușul, prosperă, se dezvoltă. Ei îndură, se zbat în valurile acestei fierbințeli, sunt în delir, își cedează toată ființa acestui flagel care-i conduce în pragul morții.

Romeo și Julieta, numită piesă romantică, este de fapt un raport clinic, procesul-verbal al unei patologii, în care eu sunt încarnarea pacientei numărul unu.

Chiar că mă întreb dacă nu cumva m-am grăbit să iau rolul ăsta ca să mă imunizez: pe măsură ce înaintez, voi produce tot mai mulți anticorpi. Încă puțin efort și voi fi vaccinată contra iubirii.

Ce mult am suferit vara asta din cauza lui Terence! Am suferit pentru că mă obsedează. Am suferit fiindcă am fost permanent în căutarea calmului pe care-l emana trupul lui, dar pe care nu mi-l putea oferi. Cu cât se arăta mai binevoitor, mai nerăbdător, mai tandru, cu atât mă distanțam eu mai mult, încordată, agasată, smintită, obsedată, intoxicată. Ceea ce ar fi trebuit să-mi vindece frustrarea mi-o exacerba.

1 *Romeo și Julieta*, ed. cit., actul II, scena 2.

Mă duc la vale! De când mă știu, m-am crezut cu totul specială și când colo, în fața lui, am descoperit că sunt o oarecare. O fată ca toate celelalte. La fel de proastă ca restul turmei. De fapt, și mai proastă...

Din pricina asta, pe cât l-am iubit, pe atât l-am detestat. Terence a fost o încântare și în același timp revelația înfiorătoare a mediocrității mele.

Și când mă gândesc că azi Raphaëlle se visează cu el...

Draga mea Raphaëlle, să știi că lumea e plină de mii, de milioane de băieți ca Terence, și asta pentru că noi, fetele, îi creăm, și permitem ca bacteria unei priviri să intre în noi; pe urmă, boala își urmează cursul, ne pierdem mințile, îl împodobim pe băiat cu tot felul de calități sau lauri și ne convingem că fericirea, salvarea noastră trece prin brațele lui.

„Romeo!... De ce ești tu Romeo?”

Pentru că o Julietă știe să-l inventeze pe Romeo.

Jurnalul Anouchkăi

Da, sunt nedreaptă, dar nu pot să mă stăpânesc: o atac pe mama pe toate fronturile.

Nu trece o zi fără scene urâte rău și confruntări aprige.

Mi-a reproșat că m-am întâlnit cu prietenul lui Dad. Am ripostat:

— Dad e tatăl meu și va fi întotdeauna tatăl meu. Deci mă interesează viața lui.

— Fals. Vrei pur și simplu să rămâi fetița lui iubită.

— Și tu de ce n-ai căutat să rămâi soția lui iubită?

— Poate că n-ai remarcat, Anouchka, dar amanta tatălui tău e un bărbat. Există rivali contra cărora n-ai cum să lupți.

— Nu sunt de acord ! Poate cu atât mai mult ai fi putut să fii în continuare soția lui iubită.

— Ce-ți imaginezi tu? Un menaj în trei?

— Îmi imaginez că nu erai obligată să-i strici viața forțându-l să iasă de aici ca să respire în altă parte. În ultimii ani, Dad devenise un fel de mort ambulant. Dacă l-ai fi revăzut împreună cu mine acum câteva zile, ai fi constatat ce destins e, întinerit, într-o formă excelentă. Tu niciodată nu l-ai văzut așa.

— Anouchka, termină! Nici un cuvânt în plus sau te strâng de gât.

— Dad strălucește fiindcă e îndrăgostit. Auzi ce spun? E îndrăgostit! Și uită-te la tine, da, uită-te la tine: oricine pricepe că tu nu ești.

În loc să mă omoare, a plecat plângând și s-a baricadat în camera ei. Când am trecut pe lângă fratele meu și l-am văzut că se strâmbă la mine, am recunoscut, mersesem prea departe, dar răul era deja făcut.

Ar fi trebuit să-i explic mai senină ce părere am. Noi, adolescenții, înțelegem de la adulți că orice sentiment seacă. Mama dă impresia că, de îndată ce o relație se destramă, iubirea expiră, că nu rămâne decât o deziluzie cu iz de ură. În schimb, Dad îmi demonstrează că atunci când moare o pasiune, se naște o alta. Mă autorizează să cred în iubire, chiar dacă iubirea se fracționează sau se metamorfozează.

Îi povesteam toate astea la telefon lui Dad, dar m-a muștruluit:

— Anouchka, asta-i perspectiva din care vezi tu lucrurile. Tragi concluzii egoiste din ce ni se întâmplă nouă în loc să înțelegi suferința mamei tale.

— La ea, sursa suferinței e amorul propriu, nu iubirea. Îi e ciudă că și-a pierdut demnitatea.

— Ce știi tu?

— Dar tu?

Dad, simțindu-se vinovat că ne părăsise – și că e fericit – caută să facă pe nobilul: își asumă o mulțime de greșeli și mamei îi atribuie mii de virtuți.

Am vorbit despre asta cu fetele: ce extravaganta, divorțul! Cel care pleacă vede mii de calități în ființa care l-a pus pe fugă, pe când cel care refuză despărțirea explică lumii întregi că trăia cu un monstru.

Jurnalul lui Raphaëlle

Nu mi le vede nimeni, dar mi-au crescut pe spate două aripi și, grație lor, plutesc deasupra muritorilor de rând.

Terence nu-mi mai dă pace.

Ne scriem zilnic – nu, ce vorbesc eu?, de mai multe ori pe zi. Paris-Londra, Londra-Paris.

Mi se evaporă dilema inițială: Terence mă conjură să nu-i spun absolut nimic Juliei despre corespondența noastră.

M-am supus. Cu atât mai bine, de altfel, fiindcă Julia s-a făcut iar drăgălașă.

Pentru moment, se țese o prietenie între mine și Terence, o prietenie fără echivoc, dar n-am de gând să trec pragul spre etapele afecțiunii până nu-i cer să elucideze legătura cu Julia. Nu fur eu prietenii altora.

P.S. Un detaliu crunt. Terence mi-a cerut „o poză frumoasă de-a mea“. Ce calamitate! Am poze, dar una *frumoasă*? Așa că, în loc să pierdem patru ore sorbind o ciocolată la Balmoral, le-am convins pe fete să improvizăm „o după-masă de fotomodel“. Țoale de lux, machiaj, fotografii. Ce grozav ne-am distrat, și am fost, fiecare pe rând, ba manechin, ba fotograf. Detaliul crunt? Cea mai bună fotografie cu mine mi-a făcut-o Julia. Când i-am trimis-o lui Terence, am primit cînșpe rînduri de complimente. Sunt perversă dacă m-am bucurat? Nu-mi pasă...

Jurnalul lui Colombe

„Dacă rupi prietenia cu mine, n-a fost prietenie adevărată.“

Avea dreptate bătrânul Aristotel! În secolul patru înainte de Cristos, grecii n-aveau Internet, își foloseau creierul.

Mândră de ce descoperisem, le-am propus fetelor să medităm asupra acestui citat, dar ele au ricoșat și l-au aplicat iubirii.

„Dacă nu mă mai iubești, nu m-ai iubit niciodată.“

Am făcut pe urmă inventarul cuplurilor din familiile noastre, părinți, bunici, ca să reperăm iubirile incoruptibile. Slabă recoltă!

La categoria părinți, inutil să mai insistăm: ultimii care rezistaseră, părinții Anouchkăi, tocmai s-au despărțit.

Cât despre generația anterioară, lucrurile sunt mai complexe. Multe văduve, câteva divorțuri. Numai Raphaëlle are un bunic, încă alături de bunică, dar bunica suferă de ani de zile de Alzheimer, nu mai recunoaște pe nimeni, nu scoate o vorbă, și bunicul are grijă de ea.

— Ce fantastic! a exclamat Anouchka.

— Da, a răspuns Raphaëlle, dar de acolo până la a-i contabiliza în categoria cuplurilor durabile... Bunicii nu i-au mai rămas decât fragmente de conștiință, nu-și mai amintește nimic, nu mai exprimă sentimente.

— Nu îndrăzneam să-ți spun și eu asta, a confirmat cu tărie Julia. Bunica ta e acum în altă parte... Și ce ne dovedește nouă că bunicul n-ar fi părăsit-o dacă nu avea răspunderea s-o îngrijească?

— Cei mai mulți bărbați își iau câmpii în situații din astea, am afirmat eu cu gândul la prietenele mamei care, după un cancer de sân, s-au trezit că le dispare tovarășul de viață.

— Aveți dreptate, ne-a asigurat Raphaëlle. Bunicul a rămas pe loc, dar a făcut asta din dragoste, sau din datorie? Pe vremea lor, mariajul impunea un angajament moral indisolubil.

Pe scurt, n-am găsit nici un cuplu constant fără rezerve. Spălatul vaselor e moartea iubirii.

Eram de-a dreptul descumpănite. Julia a spus că ea o să cultive pesimismul, eu că nu resping ideea mai multor relații amoroase, Raphaëlle s-a înroșit – nesigură; numai Anouchka refuză să-și piardă curajul: ne-a asigurat că va reuși acolo unde au eșuat părinții ei.

Care din noi patru va avea parte de fericire?

Ca să ne gândim la altceva, am urcat la Raphaëlle în pod, unde e improvizată o sală de proiecție, am ales o comedie romantică superpuerilă pe care o mai văzusem deja de șase ori, ne-am pregătit o cutie de batiste de hârtie și am pornit pe calea voluptății lacrimilor. Știam că filmul era o țesătură de minciuni, dar nouă ne plac țesăturile astea.

Jurnalul lui Raphaëlle

L-am implorat pe Terence să-mi descrie relația lui cu Julia. Și iată ce mi-a răspuns:

— Relația mea cu Julia va fi ce vei decide tu să fie.

Am refuzat imediat să-mi asum această responsabilitate.

Terence a insistat:

— Tu ești cea care va decide.

— Nici gând. Nu-mi trădez prietena.

— Am iubit-o pe Julia în vara asta. Cu toate astea, de când te-am cunoscut pe tine, încerc să mă analizez: n-a fost oare un capriciu de vacanță?

— Ești sigur?

— Tu hotărăști.

— Nu, tu.

— Ba tu!

— Hai să terminăm, Terence. Dacă tu mă lași pe mine să decid înseamnă că tu deja ai decis.

— Așa crezi?

— Da.

— Dar tu ce decizi?

— Te iubesc.

— Și eu.

Jurnalul lui Colombe

O observ la cantină, la gustarea de după-amiază, la cafe-
nea. Se uită fix la ce și-a ales, agită tacâmurile în farfurie ca
să dea impresia că mănâncă, pe urmă le dă altora să termine
ce i-a rămas.

Anouchka slăbește.

Adineauri, la Balmoral, când sfârâma pe furiș un biscuit
și-i dădea drumul sub scaun, i-am atras atenția. A negat cu
înverșunare, și mi-a adus la cunoștință că nu mai suntem
prietene.

Jurnalul Anouchkăi

Am implorat-o pe Colombe să mă ierte.

Cum văd că-i pasă cuiva de soarta mea, îmi arăt colții!

Dad m-a liniștit. După ce m-am certat cu Colombe, am zbughit-o la el – la Gaspard – și m-a podidit plânsul.

Ne-am retras în camera lui și am vorbit despre cum mă comport. Mi-a explicat că refuz mâncarea, fiindcă vreau să rămân copil, din ură față de oamenii mari, din frică de sexualitate, dar că pot să ajung eu și la treizeci de kilograme că tot n-o să mai am niciodată zece ani și nici n-o să-mi văd părinții din nou împreună. Trebuie să mă hrănesc, să mă dezvolt, să cresc, să mă cunosc mai bine. Mă așteaptă multe lucruri bune în viitor, mai bune decât am avut înainte.

Apoi am luat cina toți trei – tata a sunat-o pe mama s-o anunțe, dar ea n-a scos o vorbă la capătul celălalt al firului: cordială ca un bulldog. Pe urmă ne-am uitat la o operă pe ecranul lor imens din apartament.

Mi-ar plăcea să stau cu Dad și Gaspard.

*Mesaje între Colombe, Raphaëlle, Julia
și Anouchka.*

COLOMBE

Fetelor, m-a sunat acum Marie: e însărcinată.

JULIA

Marie, prietena lui Augustin?

COLOMBE

Da! E la a doua sarcină.

JULIA

Și te sună pe tine! De ce?

COLOMBE

Julia, nu despre asta vorbim. Eu vă spun că la ora asta Marie are din nou un bebeluș în burtă.

RAPHAËLLE

Nu ia pilule?

COLOMBE

Nu, Augustin se protejează.

JULIA

Ce să spun, le știi pe toate.

COLOMBE

Am întrebat-o.

RAPHAËLLE

E scandalos că are încredere în Augustin după incidentul de anul trecut. Face colecție de avorturi, sau ce vrea?

COLOMBE

Mi se pare că n-ai pic de milă.

RAPHAËLLE

Eu nu admit să-ți pierzi autocontrolul.

JULIA

O să vezi tu când ți-o veni rândul.

RAPHAËLLE

Nu-i OK ce spui.

ANOUCHKA

Hai, fetelor, terminați cu cearta! Ce putem face pentru Marie?

COLOMBE

S-o sprijinim.

RAPHAËLLE

Și Augustin? El cum a reacționat?

COLOMBE

Când Marie i-a anunțat necazul ăsta și ora internării la spital, Augustin și-a luat casca, s-a suit pe Vespa și a-ntins-o.

ANOUCHKA

Cred că moare de rușine.

RAPHAËLLE

Bineînțeles! Fetelor, ne vedem la Balmoral peste o oră și să mai vorbim?

COLOMBE

Da!

ANOUCHKA

Hai!

JULIA

Înseamnă că Augustin nu vine la repetiții vineri?

Jurnalul lui Colombe

Lucrurile se complică...

Mehdi e tot mai îndrăzneț și insistențele lui îmi fac plăcere.

De când e la Bruxelles, Lucas parcă presimte un pericol și mesajele lui sunt din ce în ce mai afectuoase.

Ce să fac?

Nu-mi pasă. De când m-a inițiat Hugo, sunt pregătită! C-o să fie Lucas sau Mehdi, tot aia e: sunt pregătită...

Nu știu ce vreau, dar de obligat n-o să mă oblige nimeni.

Jurnalul Juliei

Nici un semn de viață de la Augustin.

Rău a făcut că s-a eclipsat, pentru că tot liceul dă vina pe el – de la profesori la elevi și părinți – fără ca el să se poată apăra; toți spun că e un derbedeu, un seducător, un egoist, un macho idiot, ca să las la o parte versiunile mai vulgare. „Să fii castă precum gheața, neprihănită precum zăpada, tot nu vei scăpa de bârfeală.”¹

E drept, când o vezi pe Marie, firavă, cu chipul ei de înger și păr blond-alburiu, cu încheieturile mâinilor și gleznele mai subțiri decât ale unui copilăș, traversând culoarele liceului singură, cu ochii umezi, pierdută, îți vine să-i tragi una nenorocitului care trimite la spital o asemenea fință plătând pentru un al doilea avort.

„Asemeni patimi oarbe n-au norocul / Să țină mult: Ca pulberea și focul / Se mistuie-n întâia sărutare.”²

Unde s-a pitit? După ce s-a despărțit de Marie, Augustin s-a întors acasă, unde-l așteptau, furioși, părinții. Îi informaseră deja părinții lui Marie și îi improșcaseră cu o droaie de insulte. Atunci, Augustin s-a suit pe scuterul Vespa și a apăsat pe accelerație. Pe urmă, nici un semn nimănui, doar lui Marie, cu scuze și declarații de iubire.

A fost în fond o manevră foarte bună, fiindcă părinții lui își fac acum sânge rău în loc să bombăne. De îndată ce Augustin își va face apariția, părinții lui vor șterge totul cu

1 *Hamlet*, actul III, scena 1, traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu, în William Shakespeare, *Teatru*, Editura pentru Literatură Universală, București, 1964.

2 *Romeo și Julieta*, ed. cit., actul II, scena 6.

buretele și-l vor primi cu brațele deschise. E bine de reținut, în caz că...

Totuși! N-o să fie alături de ea mâine când i se face operația. Și, pentru că Marie a respins ajutorul părinților care l-au făcut pe Augustin pramatie, persoana care merge cu ea s-o țină de mână va fi Colombe.

Mi se pare ciudată apropierea asta între Colombe și Marie... mă întreb care-i secretul.

Azi-dimineață i-am scris lui Augustin să știe că nu-l judec și că mă poate considera prietenă. Până acum, nici un răspuns.

De ce i-oi fi scris?

Nu suport unanimitatea împotriva cuiva, asta îmi trezește spiritul de contradicție. Când i-am împărtășit gândul ăsta Anouchkăi, mi-a spus că așa ceva prezice o vocație de avocat. „Sau de criminală!” am replicat.

Îmi place mult de Augustin, sau mai degrabă unele detalii: zâmbetul, mâinile lui puternice, sprâncenele fenomenal arcuite și, trebuie să mărturisesc, abdomenul lui plat, sau mai mult decât plat, de parcă buricul ar fi prins de pe coloana vertebrală. În schimb, are umerii căzuți, dar n-are importanță... Scobitura din josul torsului mi se pare foarte sexy.

Vreau tare mult să vină înapoi la repetiții. Cum s-o fac eu pe Julieta dacă mi-l iau pe Romeo?

Jurnalul lui Raphaëlle

Ce nasol! Părinții mei sunt deprimați! Eu umblu brambura, fără rost, sunt o dezamăgire. Și, cum nu mă interesează produsul național brut al Camerunului, diviziunea celulară directă și nici modul conjunctiv din germană, exprimat în franceză fie prin subjonctiv, fie prin condițional, mi-am lepădat penajul de elevă desăvârșită care vine acasă cu cele mai bune note din clasă. De două săptămâni încoace, mi-a luat-o înainte Julia, și o concurez pe Colombe la note slabe.

Mi-era teamă ca nu cumva să ratez așa ceva...

Ce?

Să mă simt vrăjită. Să nu mă mai pot concentra. Să mi se pară că totul e zadarnic și inutil în afară de prietenul meu. I-am dat papucii lui Raphaëlle cea de dinainte. Fata perfectă s-a evaporat și i-a dat locul unei fete normale.

Mă simt din ce în ce mai femeie.

Mulțumesc, Terence.

Lucrul care mă irită cel mai tare este că mi-e imposibil să vorbesc despre el cu Colombe sau cu Anouchka. Dacă le-aș spune de relația noastră, de mailurile noastre, într-un cuvânt, de iubirea noastră, ar fi indignate și s-ar duce direct la Julia să-i toarne absolut tot.

Cu toate astea, am convingerea că n-am furat pe nimeni nimănui. Terence se îndepărtase de Julia înainte de sosirea mea, mi-a jurat asta. Când îl rog să lămurească situația, îmi promite, dar mai spune că trebuie să-i dăm timp Juliei să se vindece.

De altfel, Julia e foarte bizară... După ce ne-a servit bomba că s-a culcat cu Terence, se comportă ca și cum sunt permanent în contact și că, deși la distanță, relația lor se

consolidează. În condiții normale, aş fi pornit iar o mică anchetă ca să storc nişte informații sau unele mărturisiri; dar în situația de față, e mai prudent să stau în banca mea.

O iubire clandestină e chinuitoare, fiindcă din clipă-n clipă îți vine să chiui de fericire să te-audă toată lumea.

Mulțumesc, Terence, mi-ai schimbat sângele care-mi curge în vine. Sunt nebună de fericire.

Mesaje între Colombe, Julia, Raphaëlle, Anouchka

COLOMBE

Nu-mi vine să cred, fetelor: Augustin a dat foc unui service!

JULIA

Ce?

COLOMBE

Noaptea trecută, a turnat benzină la un service Renault din Rueil¹, a aruncat un chibrit aprins și s-a așezat pe o bancă. Nu s-a mișcat de acolo până au sosit pompierii. Era prea târziu ca să poată fi salvate clădirea și mașinile, deja carbonizate. Pagubele sunt evaluate la patru milioane.

ANOUCHKA

Și el unde e acum?

COLOMBE

La poliție. În timp ce unul din pompieri se lupta cu flăcările și i-a cerut să se îndepărteze de foc, el a răspuns că-și admiră opera. Atunci, căpitanul echipei l-a dat imediat pe mâna poliției. Augustin a recunoscut că e autorul atentatului. L-au arestat.

RAPHAËLLE

Nu pricep. Augustin piroman? Augustin să facă așa ceva? Nu-l credeam agresiv.

COLOMBE

Nici eu.

ANOUCHKA

Nici eu.

JULIA

Colombe, tu de unde știi?

COLOMBE

De la Marie... E la pământ. Parcă ar fi vorba de un alt Augustin, nu de cel pe care-l știe ea.

¹ Orășel în apropiere de Paris.

Jurnalul Anouchkăi

În orice persoană apropiată se ascunde un străin gata să iasă la iveală.

Din tata a ieșit la suprafață un tip căruia îi plac bărbății. Din mama, o scorpie. Din Augustin, un delincvent. Te bagă-n sperieți...

Mă-ntreb cu groază ce-o să iasă din mine într-o bună zi.

Fiecare crede că se cunoaște foarte bine și, când colo, nu distinge decât o siluetă în depărtare. Și constată că apropierea e periculoasă. Aparența și istoria noastră anterioară constituie paravanul în spatele căruia se ascunde necunoscutul.

Eu speram că maturizându-mă voi ajunge să fiu eu însămi. Dar dacă voi deveni altcineva?

Jurnalul lui Raphaëlle

Deși la distanță, am cules împreună cu Terence informații despre cazuri de tineri care s-au dedat la crime spectaculoase, furturi, incendii, chiar masacre cu arme de foc, în Statele Unite sau în Norvegia...

Nici unul din cazurile cercetate de noi nu corespunde cu situația lui Augustin. El nu are convingeri politice, nu frecventează grupări extremiste; nu e nici marginalizat și nici izolat, fiind de trei ani cu Marie.

E de neconceput. Absurd. N-ar fi trebuit să facă așa ceva.

Jurnalul lui Colombe

Augustin n-o să facă închisoare. E la 17 ani încă minor, ar trebui să-l trimită la o casă de corecție.

Chestia ciudată e că Augustin nu neagă nimic: își asumă răspunderea.

Jurnalul Juliei

Nu e nimic ciudat că Augustin a recunoscut fapta, tocmai asta-i cheia.

Nimeni în afara de mine nu-i înțelege gestul.
Să le spun asta și fetelor?

Jurnalul Anouchkăi

Mamăă! Am un tată gay, o prietenă gravidă, un prieten în arest, colegi care bagă droguri sau alcool în fiecare sâmbătă, și pe mine mă ceartă mama că mi-am făcut o pată pe blugi. Să te împuști, nu alta. N-o să-mi întemeiez niciodată o familie...

Jurnalul lui Colombe

Săptămână complicată. Am avut sentimentul că sunt mai multe persoane, nu una singură.

I-am cedat lui Mehdi. Am profitat că tata și mama mea vitregă au dormitorul la etaj și că la ora unșpe pică amândoi de oboseală ca toți moșii. I-am dat drumul în casă lui Mehdi și am fost împreună noaptea.

Prima dimineață, după ce l-am expediat pe Mehdi, mi-am pus cel mai spălăcit T-shirt, mi-am accentuat cearcănele și am apărut cu părul ciufulit smiorcăindu-mă că sunt terminată. Părinții nu numai că mi-au înghițit minciuna, dar li s-a făcut milă de mine și mi-au spus categoric să stau acasă și să mă odihnesc. Mai mare râsul...

În schimb, la liceu, mai mult de câteva ore n-am putut, nici eu nici Mehdi, să ascundem adevărul. Fetele bănuiau ele ceva – în frunte cu Julia, și vestea a circulat prin școală mai repede decât un neutron într-un accelerator de particule; se vede că tocesc la fizică, nu? Să ne înțelegem, Mehdi nu ia premiul întâi de frumusețe, dar toată lumea e de acord că are șarm – inclusiv eu, și că e viril – inclusiv eu ! Și oricum, strigă-n gura mare că sunt super.

Îmi place teribil relația cu Mehdi pentru că o am sub control. Mă atrage, dar nu prea tare, sunt convinsă că nu-i ajunge nici la degetul mic lui Lucas și mă stăpânesc în prezența lui, în timp ce el e nebun după mine, amețit, exaltat, fără opreliște. Mi-a și leșinat în brațe de emoție. Am tras o frică! Dar ce tare! Un uriaș ca el să fie doborât de o femeie plâpândă ca mine...

Îmi place că mă adoră. Mi se pare captivant să-i arăt că am ce dorește și pe urmă să-l refuz. Mă fascinează să simt atracția, dar nu și nevoia. Savurez faptul că-l domin ca o regină.

Și în același timp – e de necrezut – Lucas mă anunță de la Bruxelles că se desparte de Vanessa. Nici nu știu ce să cred: face pasul ăsta pentru că antenele lui au captat ce simt eu? Vrea oare să-mi aducă aminte că nu sunt îndrăgostită de Mehdi? Insinuează că vrea să mă păstrez pentru el? Sau e doar o coincidență?

Starea asta de confuzie are și o parte bună: n-am sărit în tavan de fericire, i-am trimis doar un mesaj laconic în care mă interesam ce mai fac și unul, și altul după șocul rupturii. Mai detașat nici că se putea.

Oricum, m-am bucurat toată săptămâna de câte ori treceam pe lângă idioată și o vedeam frământându-se. „Deci lasă jalea, care-i o dovadă / De multă dragoste, prea multă jale / Arată însă o minte cam neroadă”¹, ar spune Julia – sau Shakespeare.

Puținul timp de care dispun i l-am acordat lui Marie. A uitat de avort, își face griji exclusiv în legătură cu Augustin, pe care nu reușește să-l vadă, care nu-i răspunde la mesaje decât în două cuvinte, mereu aceleași: „Te iubesc”.

Unde trebuie căutată nebunia lui Augustin: în incendiu, sau în iubire?

Ambele au făcut ravagii.

1 *Romeo și Julieta*, ed. cit., actul III, scena 5.

Jurnalul Juliei

În afară de părinți, Augustin m-a acceptat numai pe mine la vorbitor. E clar că n-o să-i spun lui Marie.

De ce favoarea asta? Îmi citise mesajul.

Când Marie a rămas a doua oară însărcinată, lumea l-a învinuit pe Augustin: cum de-a putut să se gândească numai la plăcerea lui și să-și negligeze în asemenea măsură partenera încât s-o lase gravidă? Dar nu fusese un accident. Augustin chiar voia să aibă un copil cu Marie. Avea nevoie de o naștere care să alunge blestemul ce plutește asupra familiei lui.

El a mai avut două surori, dar amândouă au murit la vârstă fragedă de o boală ereditară, care pe el l-a cruțat, și a rămas copil unic.

Augustin vrea să celebreze viața, simte nevoia să întoarcă roata fatalității, voia un copil care să sfințească legătura lui cu Marie. Cum de nu și-au dat seama apropiații lui de lucrul ăsta?

Acuzat, Augustin n-a spus nimic. Până la urmă, resentimentul părinților i-a zdrobit inima. A dat foc unui service ca un mesaj pentru cei care-l condamnau: „Mă faceți lichea? Aveți dreptate: sunt o lichea și o să vă demonstrez“. Prefera să confirme părerea proastă pe care și-o făcuse lumea despre el decât să-și dezvăluie intimitatea, frământările. În fond, s-a pus la adăpost.

În ultimele minute ale întrevederii noastre, m-a întrebat cum de ghicisem. I-am răspuns că avusesem intuiția asta la teatru, în timpul repetițiilor, când mă uitam la mâinile lui: nu erau mâinile unui iubit, erau mâini de tată.

Când a auzit cuvântul *tată*, a izbucnit în plâns. E teribil să vezi cum un trup mare, chinuit de gânduri, e zdruncinat

de lacrimi... Tocmai încercam să-l consolez cu niște vorbe insipide, când agenta de pază mi-a spus că vizita s-a terminat. M-a condus la ieșire mormăind stupefiată: „Cum ați reușit să-l readuceți la normal? E prima oară când plânge“.

În drum spre liceu, în autobuz, m-am felicitat că n-am dezvăluit adevărul despre perspicacitatea mea: cu un an în urmă, citisem teza în care Augustin își povestea copilăria.

Dar profesorul o citise și el, părinții lui Augustin de asemenea... Nu-și mai aminteau că lucrarea fusese recompensată cu un 18?¹

¹ În Franța, elevii primesc note între 0 și 20. Se spune, în glumă, că 20 este pentru Dumnezeu, iar 19 pentru profesor; așadar, 18 este o notă excepțională.

Jurnalul lui Raphaëlle

Dezastru! La sfârșitul săptămânii viitoare, Julia pleacă la Londra să se vadă cu Terence. Pe moment, mi s-a părut ceva imposibil, Terence aparținând vieții mele paralele, trăită într-o altă galaxie decât cea în care mă văd cu Julia, așa că n-am suflat o vorbă. S-ar fi zis că nici nu auzisem.

Când am ajuns acasă, l-am întrebat pe Terence dacă știa de vizita asta, și de cât timp.

— De două zile, mi-a spus.

La aceeași întrebare, Julia mi-a răspuns:

— De trei luni.

Acum trei luni a început relația noastră! Mă simt prinsă în capcană.

Cine minte? Cine spune adevărul?

Jurnalul Anouchkăi

Balmoral, cafeneaua noastră, e pentru mine a doua casă, o casă veselă, zgomotoasă, dezordonată, pe care o împart cu prietenele și prietenii mei. Cei care servesc ne cunosc bine, ne spun pe nume și fac glume când trec printre mese. Ei sunt părinții grupului nostru, așa-i văd eu, niște părinți devotați, mereu disponibili, nicicând incomodați de țișările noastre, de ciondăneli, de pălăvrăgelile și râsetele noastre isterice. Niște părinți pe care-i răsplătim cu vreo doi-trei euro.

De cele mai multe ori terasa e a noastră, și-i lăsăm pe adulți să se înghesuie înăuntru. Indiferent de anotimp, avem la dispoziție câte scaune dorim. Dacă plouă, ne apără copertina, dacă e frig, avem arzătoare.

Cu excepția momentului când scriu pagina asta, cafeneaua e plină de lume, prieteni, prietene, dar acum, luni dimineață, la ora nouă, fiind scutită de ora de gimnastică, stau cu un milkshake alături și am impresia că sunt o bătrână care vizitează un loc al copilăriei: pereții au rămas aceiași, mobilele, obiectele, culorile, la fel, dar lipsește ambianța; numai fantomele stau la mese goale sorbindu-și băutura din pahare. Un neant...

Mă trec florii.

Îmi răsfoiesc jurnalul și descopăr că una dintre previziunile mele s-a adevărit: prevăzusem că după Julia Colombe o „s-o facă prima oară“. Tocmai a făcut-o cu Mehdi.

Și, conform aceleiași previziuni, acum e rândul meu.

Doamne Dumnezeule, ce departe mai sunt! Despărțirea părinților mei m-a dat peste cap, povestea cu Augustin și

Marie la fel, nici n-am avut răgaz să deschid bine ochii și să văd dacă ar fi prin preajmă vreun băiat care...

Ei, aceasta este întrebarea: trebuie să aleg unul care-mi place, sau unul care mă place?

Nici Raphaëlle nu pare să fi făcut mari progrese... așa că mai am șanse să le ajung din urmă...

Jurnalul lui Raphaëlle

Înainte să plece la Londra, Julia l-a întrebat vineri pe domnul Palanquin dacă n-am putea salva spectacolul revenind la ideea inițială:

— Propun să ia Raphaëlle rolul lui Romeo.

Băieții au aprobat în cor și domnul Palanquin s-a întors spre mine:

— Te simți capabilă, Raphaëlle? I-am încredințat luminile lui Sébastien, asistentul tău.

Dacă mă simt capabilă? Să fac ce? Să-i recit versuri de amor Juliei, pe care o urăsc fiindcă o să-l vadă pe Terence și o să-ncerce să mi-l sufle?

S-o sărut, să mă lungesc lângă ea ca să visăm împreună la acelaș băiat? Un singur lucru aș putea face cu bucurie: să mă strecor la recuzite și, în fiola aurită, să vărs niște otravă.

Mi-am dat imediat seama de ipocrizia mea. Doream atât de mult să nu se prindă nimeni de oribilitățile care-mi poluau mintea, că am răspuns:

— Da, sigur că da.

Fir-ar să fie! Exact invers decât ce simțeam.

Mi-am revenit imediat și am rectificat:

— Vă rog să-mi acordați puțin timp de gândire peste weekend, să văd cât timp îmi cere munca asta. Se apropie bacul de franceză.

Domnul Palanquin a consimțit; și pe fața Juliei am observat o grimasă neobișnuită.

La ora asta, s-a întâlnit deja cu Terence. El mi-a promis că termină cu Julia. Aștept un mesaj. Stau cu ochii lipiți de ecranul mobilului.

Vrea să aibă chiar tot? Și pe Terence, și rolul Julietei? Ce aroganță... Când mă gândesc că, o vreme, Julia a fost cea mai bună prietenă a mea!

Jurnalul lui Colombe

Pe măsură ce trece timpul, oamenii îmi par tot mai opaci. Cel mai de treabă băiat din lume, Augustin, se dovedește un vandal; Raphaëlle e crispată când o rog să-mi spună și mie dacă-i place de cineva; Julia s-a izolat în turnul ei de fildeș; numai Anouchka e complet lipsită de mistere. Dacă mă gândesc bine, aproape că-mi vine să-i reproșez chestia asta.

Și eu?

Eu trec neobservată. Nu mă înțeleg.

De două săptămâni, tot ce mă atrăgea la Mehdi mă dezgustă acum. Prețuirea lui față de mine, adorația, pasiunea asta necondiționată, toate mă calcă pe nervi. Și zâmbetul lui perpetuu, genele lungi de fată, buzele lui mai cărnoase decât ale mele... nu demult le găseam formidabile, acum mi se par ridicole. Vreau puțină demnitate! Un pic de caracter, ce Dumnezeu! Vreau un bărbat ca lumea, nu unul care se face preș în fața mea. Ce folos că e bine făcut, păros, dur, dacă în intimitate se ține de mine ca un scai?

Nu mă mai atrage să-l domin; mă plictisește. Ajutor! Asta-i tot? Doar așa arată relația între o fată și un băiat? Nu-i mai palpitant? Mi-aș dori ca povestea noastră să fie dificilă, plină de capcane, de blocaje, de răsturnări de situații, de violenții, de despărțiri și recuceriri. Ambiția mea e să trăiesc o istorie cu episoade variate. În schimb, noi bâjbâim într-o stare de pseudofericire.

— Tu nu ești niciodată mulțumită, a fost replica Anouchkăi.

Ba sunt, dar nu mă mulțumesc cu puțin.

A apărut o rază de soare în negura furtunii: o să-l văd pe Lucas sâmbătă seara la ziua lui Oscar; deci prima oară de când e celibatar...

Jurnalul lui Raphaëlle

Mi-am ieșit din minți.

Nici un semn de viață de la Terence, cu toate mesajele pe care i le-am trimis – mi-am interzis să le număr. Impulsiv, i-am trimis un SMS Juliei, de genul: „Hei, e mișto weekendul tău la Londra?” Nici ea n-a răspuns.

Prevăd doar rele.

E o învălmășeală teribilă în creierul meu. Ideile mi se răvășesc, fac stânga-mprejur, haosul se instalează. Era cât pe ce să-i scriu Juliei: „Te previn: Dacă te atingi de Terence, să-ți pui pofta-n cui, n-am să-l fac pe Romeo“. Amenințarea asta mă ungea pe suflet, fiindcă se știe că-n ochii ei nimic nu-i mai important decât *Romeo și Julieta*, dar m-am abținut; nu trebuie să aflu că-l cunosc pe Terence. Nu trebuie să mă iau de Julia. Și pe Terence cum l-aș putea amenința? De ce anume să-l privesc? De nimic, în afară de persoana mea... Dar mă vrea? Aceasta-i întrebarea din acest weekend.

Imposibil să merg la ziua lui Oscar, stric atmosfera. Păcat, tocmai când printre colegii de la Marivaux apare și Lucas de la Bruxelles.

Mă încearcă nostalgia. Oscar, Lucas, colegii, noi patru, Julia, Colombe, Anouchka, Raphaëlle, uniți ca niște mușchetari.

Armonia asta o distruge, de unul singur, Terence.

Până nu demult, eram liberă și mă distrăm. În seara asta, plâng, tun și fulger, turbez de furie. Băiatul ăsta îmi dă crize de epilepsie, mă condamnă la închisoare.

Și totuși, dacă-mi va da de înțeles repede că a trimis-o la plimbare pe Julia, îi voi întinde iar mâinile să-mi pună cătușele.

Jurnalul Anouchkăi

Ce intrigantă! Ieri-seară, la ziua lui Oscar, Colombe n-a găsit ceva mai bun de făcut decât să iasă pe balcon și să-l sărute pe Lucas.

Nu știu cine i-a văzut, dar absolut toți invitații au aflat imediat. De altfel, la scurt timp după aia au fost reperați în aceeași poziție, în fundul garderobei.

Mehdi o să afle și el, deoarece Colombe nu are doar prieteni, și Mehdi are o mulțime. O să-l usture...

Ce urmărește Colombe? De când nu mai e virgină, ține neapărat să fie a tuturor?

Mi-e rușine cu așa o prietenă.

În afară de asta, am cunoscut un băiat din terminală, care nu s-a uitat de sus la mine pentru că sunt în penultima și care, dimpotrivă, mi-a ținut companie. Despre ce mi-a vorbit? Nu mai știu. După câteva pahare, am fost incapabilă să-i răspund cât de cât inteligent, râdeam întruna prostește indiferent ce-mi spunea și le aruncam priviri victorioase coalelor, care nu înțelegeau ce m-a apucat.

Oricum, serile astea te epuizează! Trebuie să fumezi – la început mi-era greață de fumul de țigară, dar acum recunosc că o țigară dă o anume ținută –, trebuie să bei – și m-apucă foarte repede migrena –, trebuie să dansezi – e dezo-lant să mă răsucesc ca un vierme printre indivizi beți și plicticoși –, și mai ales, să lupți contra somnului, să stai până-n zori, că dacă nu, zic toți că ești un bebe.

Chiar dacă nu-mi găsesc locul printre aceste moduri ale pierzaniei – transă, vacarm, alcool, droguri, insomnii – mă concentrez ca să pot asimila toate aberațiile astea. Mă tem însă că ceilalți își dau seama. Ies serile, dar sunt o biată

noctambulă, care-și atinge gradul de maximă fantezie când scoate limba într-o poză! Lamentabil... N-am vocație de stâlp al petrecerilor ca Raphaëlle, care electrizează atmosfera, sau Colombe, care-i provoacă pe băieți; sunt mai degrabă pe post de accesoriu discret și deloc indispensabil, undeva, în fundul salonului.

Ei, sigur că exagerez de vreme ce Brice – așa îl cheamă – avea grijă să fie tot timpul la doi pași de mine. Oricum, e în terminală!

L-am fotografiat cu telefonul ca să i-l arăt lui Dad și lui Gaspard. E genul lor.

Altceva? Stau tot mai mult timp la oglindă ca să mă obișnuiesc cu străina care sunt pe cale de a deveni.

Jurnalul lui Colombe

Gata, am terminat-o cu Mehdi.

Eu și Lucas ne dăm non-stop mailuri. Acum, când a plecat din nou la Bruxelles, m-a implorat să-i jur că nu din cauza lui am rupt legătura.

Am jurat, evident. Mai întâi, pentru că nu țin deloc să se creadă el cel mai important în viața mea. Pe urmă, fiindcă vreau să fiu liberă pentru el. În momentul de față, discutăm despre importanța sărutului nostru, dacă reprezintă finalul prieteniei noastre sau dacă inaugurează o legătură. Pasul trebuie să-l facă el...

Mehdi, sumbru, pe urmă furibund, mă agasează într-un mod care mă scoate din sărite. Ce mai! Acum e clar: e grosolan, coleric, țăfnos. Când m-a insultat, am profitat și i-am scuipat și eu venin. Ce ușurare! După aia, mi-a trecut și supărarea.

Acum el face pe supăratul...

Jurnalul lui Raphaëlle

Sunt la spital, la urgențe. Am făcut o criză tetanică. Eram acasă. Când să ies din camera mea, m-au trecut niște frisoane, apoi am simțit că mă sufoc și m-am prăbușit pe podea, incapabilă să mișc un milimetru, nici corpul, nici capul, nici buzele. Catatonică! Paralizată și mută.

În sinea mea, știam că nu-i ceva dramatic și nu mă alarmam: i-am lăsat pe ceilalți să-și facă griji, părinții, personalul de pe ambulanță, infirmierele, doctorii.

Acum, mi-au confirmat intuiția: nimic grav. Sunt reținută pentru niște analize de rutină. Acum o oră mi-a revenit vorbirea și mă pot mișca.

Cum o să reacționeze Terence?... Nu-i asta o dovadă de iubire? De-abia aștept să-i povestesc. O să-mi dea ocazia?

De vineri n-am mai primit nici o veste. Mai e o oră până luni.

Mă opresc aici, că-mi vine rău.

Jurnalul Juliei

Insomnie. „Și grijile țin ochiul treaz.”¹
N-am să povestesc ce s-a întâmplat la Londra.
Dacă-mi făcusem iluzii, acum le-am pierdut.
Viața e dură, dar o să fiu eu și mai dură ca ea.

1 *Romeo și Julieta*, ed. cit., actul II, scena 3.

Jurnalul Anouchkăi

Raphaëlle n-a venit azi la școală, fiindcă e la spital. Colombe și cu mine ne-am gândit imediat la o tentativă de sinucidere, dar dirigintele ne-a liniștit: fusese vorba de o criză tetanică.

— De ce v-ați gândit la sinucidere? s-a interesat Julia, albă la față, cu nările fremătânde și cu vene violete, umflate în jurul tâmpelor.

— Raphaëlle se comportă straniu și ne ascunde ceva, a răspuns Colombe.

— Văd și eu asta. Dar sinucidere?

— Raphaëlle e ca un băiat. Dacă nu-i convine ceva, nu stă pe gânduri, trece la acțiune. Nu-i place să sufere și atunci e capabilă de gesturi extreme.

— Dar cui îi place să sufere?

— Nimănui. Trebuie totuși să te obișnuiești să și suferi ca să înveți să trăiești mai bine. Sunt convinsă că Raphaëlle nu suportă să sufere.

— Interesant, a spus în concluzie Julia.

Pe Julia o înțeleg din ce în ce mai puțin. Au trecut luni de zile de când nu mai suflă o vorbă despre persoana ei, despre viața ei, despre ce planuri are. Nu face decât să pună întrebări și să ne asculte răspunsurile cu răbdarea unui judecător de instrucție, care știe mult mai multe decât interlocutorul său. Uneori chiar că-mi face frică.

Colombe e ocupată. S-a dus să-i caute pe cei care au fost la ziua lui Oscar și să-i implore să nu vorbească despre sărutul ei cu Lucas.

Insistențele au avut exact efectul invers: A aflat și Mehdi, care a apărut brusc în curte și ne-a anunțat că pleacă la

Bruxelles să-i spargă fața lui Lucas. Indignată, Colombe a protestat. Când Mehdi tocmai se pregătea să-i tragă o dreaptă lui Paul, prietenul cel mai bun al lui Lucas, ca un fel de acot, Colombe, amenințătoare, a sărit între ei, și l-a bălăcărit pe Mehdi în fața noastră. Era magnifică așa, turbată. Și noi, încremeniți, constatham ce bine-i șade furia. Degaja o energie de bărbat și indignarea îi pune în valoare sânii, șoldurile, fesele, albul pielii. E clar că de acum înainte Colombe își poate permite orice. Până și lui Mehdi i-a plăcut încăierarea asta.

Am mirosit eu că pricepuse și Colombe chestia asta, pentru că spectacolul s-a prelungit mai mult decât trebuia.

În timpul altercației, Brice – cucerirea mea de sâmbătă seară – a traversat curtea. Pentru că-l însoțeau colegii lui din terminală, n-a putut să mă salute pe mine, o prăpădită din penultima, dar m-a căutat din privire și când m-a zărit, i-au strălucit ochii.

— Credeți că Raphaëlle o să joace rolul lui Romeo? a întrebat Julia.

— În condiții normale, l-ar fi jucat. Dar acum, mă-ndoiesc.

Julia a părut contrariată. E cert că nu se gândește decât la spectacolul ăsta.

În drum spre casă, am trecut pe la Dad și Gaspard să le arăt poza lui Brice. L-au contemplat cu aer lacom, de parcă le arătasem o prăjitură.

Jurnalul lui Colombe

Îmi face plăcere să-l văd pe Mehdi așa de violent de când am rupt relația.

Am acceptat să vină să facă scandal la mine acasă și am petrecut noaptea împreună.

Mâine îi dau iar papucii.

Jurnalul lui Raphaëlle

Amin! Aleluia! Slavă cerului!

Mi-a scris Terence: a rupt-o cu Julia și vrea să fie cu mine.

Am chiuit în casa complet goală, am dansat, am dat pe gât trei pahare de gin tonic.

Repede, la drum spre Londra!

Jurnalul Juliei

Domnul Palanquin spune că spectacolul cu *Romeo și Julieta* e prevăzut pentru 15 ianuarie. Eu voi fi gata.

Raphaëlle și-a pus costumul de Romeo. Recită tiradele cu atâta elan și bravură, că ai putea spune că e bărbat – mă rog, ce cred fetele că înseamnă a fi bărbat...

Mie-mi convine tonul ăsta exuberant, fiindcă pot să-l contrastez cu diverse nuanțe, cu docilitate, zbucium, veselie, melancolie, apatie. Grație Julietei, am impresia că sunt un curcubeu de femei.

Domnul Palanquin nu și-a ascuns entuziasmul:

— Julieta îți dezvăluie talentul, Julia. Acum înțeleg eu de ce te-ai bătut atât ca să facem spectacolul. Vrei să te faci actriță?

— Nu.

— Chiar nu te tentează?

Ca toți profesorii ăștia de teatru care sunt niște actori frustrați, domnul Palanquin își închipuie că toată lumea visează să stea pe o scenă sau pe un platou de filmare.

— Vă asigur că Julieta va fi primul și ultimul meu rol.

Jurnalul lui Raphaëlle

Azi-diminează a murit bunicul.

Își închiriasse și el o cameră la centrul acela rezidențial unde bunica, suferindă de Alzheimer, era îngrijită de ani de zile. În fiecare zi stătea ore întregi alături de ea.

Mi-era milă de el, nu accepta că soția lui e senilă. Continua să-i vorbească, s-o sâcăie, râdea, o muștrulua, o ierta, o săruta, pe scurt, juca două roluri, pentru că în fața lui zăcea, chircită într-un fotoliu pricăjit, o bătrână pe ducă, care nu vedea nimic, nu asculta nimic, nu răspundea nimic. Bunica nu mai era cea de altădată, semăna cu un șoarece împăiat, însă era limpede că bunicul o vedea tânără, atrăgătoare, ispititoare, atât pentru el, cât și pentru alții. În fiecare diminează îi așeza în poală o cutie imensă, emailată, din care scotea bijuterii și i le punea – pe vremuri fusese teribil de cochetă.

Cu o săptămână în urmă, bunicul a căzut în fundul curții, s-a ales cu niște fracturi și, fiindcă l-au găsit târziu, a făcut și o pneumonie. Întors în camera lui – din aceeași clădire cu bunica, dar cu un etaj mai jos – și-a dat seama că de data asta n-o să mai supraviețuiască. Și-a chemat copiii, le-a încredințat-o pe bunica, și, ușurat în urma acestui transfer, s-a dus.

Chiar dacă nu aveam nimic în comun cu el, îl admiram mult pe bunicul, îndrăgostitul neînfrânat, care se investise într-o luptă deja pierdută – prelungirea unei idile cu cea care nu-și mai lăsase pe pământ decât carcasa. Erau zile când mi se părea sublimă încăpățânarea lui; de cele mai multe ori însă o consideram ridicolă.

Azi-diminează îi explicam lucrul ăsta lui Terence și-mi dădeam seama că degeaba îl judecam atât de sever pe bunicul, pentru că în vinele mele curgea același sânge: îmi place să iubesc, să întrețin vie iubirea.

*Mesaje între Raphaëlle, Colombe, Julia
și Anouchka*

RAPHAËLLE

Fetelor, n-o să mă credeți: bunica a murit azi-dimineață.

ANOUCHKA

Adică...

COLOMBE

Dar cum...

JULIA

Ieri ne-ai spus că era vorba de bunicul.

RAPHAËLLE

Ieri, bunicul. Azi, bunica.

JULIA

Bunica cu Alzheimer?

RAPHAËLLE

S-a stins azi-dimineață în pat.

JULIA

Crezi... Are vreo legătură cu bunicul?

ANOUCHKA

Știa că el murise?

COLOMBE

Anouchka, aberezi. Păi nu mai înțelegea nimic, nu mai recunoștea pe nimeni.

JULIA

Anouchka are dreptate: știa bunica?

RAPHAËLLE

Îi spusese o infirmieră. Așa, de formă. Din respect. Să dea impresia că... Și...

ANOUCHKA

Și...

RAPHAËLLE

Nu pot să cred...

ANOUCHKA

Raphaëlle, te rog, spune tot.

RAPHAËLLE

De fapt, ajutată de infirmiera aceea, bunica coborâse ultimele două nopți în camera bunicului, și se pare că-l ținuse chiar de mână.

Jurnalul lui Colombe

Raphaëlle plânge mereu de când i-a murit bunica. Nu-și amintește să fi schimbat vreo vorbă cu ea, fiindcă n-a cunoscut-o decât doborâtă de boală; Raphaëlle nu are, de fapt, nici o amintire plăcută despre bunica ei.

Și atunci, pentru ce plânge?

O doare că a înghițit balivernele celor din jur, ale părinților ei, ale doctorilor, care afirmă că Alzheimer anulează memoria și luciditatea pacienților. Or, nu încape nici un fel de îndoială că bunica a cedat morții de îndată ce s-a stins din viață bărbatul vieții ei.

— Îți dai seama, Colombe? Încă exista cineva în interiorul aceluia trup din fotoliu, o prizonieră, pe care n-o vedeam, n-o auzeam, a cărei existență nici n-o bănuiam. Noi credeam că bunica ne ignoră: de fapt, noi o ignoram pe ea. Îi făceam exact ceea ce o acuzam că ne face ea nouă.

Numai bunicul lui Raphaëlle a simțit, doar el s-a comportat cum trebuia, acest bunic pe care ea îl considera un bătrân nebun și jalnic.

— Iubirea există, Colombe! Bunicii mei sunt dovada că iubirea poate să dureze o viață întreagă. Iubirea suferă, dar nu moare.

Are dreptate. Totuși, de ce simte nevoia să toace subiectul ăsta la infinit? După mine, pasiunile durează cât durează. Care-i problema? Nu sunt pe pământ ca să realizez performanțe, sunt aici ca să fiu fericită.

— Colombe, ne înșelăm în legătură cu toate... Dacă există conștiință într-un corp deși nu dă impresia, ce dovadă avem noi că nu există viață după moarte? Facem aceeași greșeală în fața unui cadavru: judecăm după aparențe. Nu ne dăm

seama de starea conștiinței într-un corp vegetativ; nu vedem conștiința într-un corp inert. Sufletul e invizibil.

M-a răscolit ce-a spus Raphaëlle, deși mie nu-mi place să rumeg idei de genul ăsta. Ieri, am vorbit amândouă și cu Julia, care a protestat:

— Eu sper că vă înșelați și că moartea ne eliberează. Dacă nu există un sfârșit, continuă totul la infinit?

Pe zi ce trece, Julia ne derutează tot mai mult. Face afirmații tot mai categorice. Parcă ar fi o teroristă fanatică în slujba propriei gândiri.

De exemplu, azi, când a dat cu ochii de fotografia bunicilor, pe care Raphaëlle o are tot timpul asupra ei, Julia a înhățat-o, a examinat-o și a suspinat:

— Așa arată Romeo și Julieta când nu se opun părinții? Așa ajung iubii eterni când împrejurările le permit să persevereze? Ce oroare ! Doi bătrâni pricăjiți. Doi bătrâni care seamănă cu două broaște țestoase.

Scandalizată, Raphaëlle i-a strigat că e un monstru; Julia a ripostat spunându-i că e nepoată de monștri. S-ar fi luat de păr dacă n-ar fi sunat clopoțelul.

Eu sunt, în orice caz, cu ochii-n patru. Știu acum care-i cauza discordiei. Raphaëlle mi-a vorbit în mod confidențial de idila ei cu Terence, mi-a spus că se simte descumpănită de îndată ce e față-n față cu Julia. Pe de altă parte, Julia o fi la curent? De fiecare dată când Raphaëlle îi cere englezului precizări, el îi răspunde că nu-i dispus să evoce un moment atât de dureros. După părerea mea, Terence trebuie să-i fi spus ceva Juliei despre Raphaëlle, pentru că Julia prea se controlează în prezența lui Raphaëlle, și se vede că e ceva suspect la mijloc.

Julia o apucă pe un drum greșit... Miercuri, la ora de franceză, doamna Romilly a profitat de repetițiile noastre de la cursul de teatru și a organizat o dezbatere asupra piesei.

Fiecare a trebuit să spună ce-a învățat din *Romeo și Julieta*, ce i s-a părut decepționant etc.

Anouchka a recunoscut că o sperie violența frenetică a piesei.

Eu am spus că Romeo nu reușise s-o cucerească pe inaccesibila Rozalina, și că Julieta a aterizat în poveste exact când Romeo ducea lipsa unei fete.

Raphaëlle îi admiră pe amândoi pentru că au curajul să înfrunte interdicțiile.

Cât despre Julia, ea a elaborat o teorie insolită conform căreia Shakespeare ar fi scris piesa asta ca să ne vindece de iubire, nu ca s-o idealizeze. Iubirea nu face decât să le altereze tinerilor judecata, îi îndepărtează de familia căreia îi aparțin – familiile Capulet și Montague se urăsc. Iubirea o împinge pe Julieta să simuleze rigiditatea cadaverică fără să-și prevină logodnicul, și-l incită pe Romeo să soarbă din otravă când își vede aleasa zăcând pe lespede. N-ar fi trebuit să se apropie și el puțin, să observe că fata încă mai respiră și s-o trezească?

— Era la mintea cocoșului, a continuat Julia. Cât de redus poți să fii ca să nu-ți treacă așa ceva prin cap? Lui Shakespeare nu-i plăcea iubirea, îi plăcea doar începutul, întâlnirea. Restul i se părea stupid, adică funest.

Doamna Romilly a înghițit în sec în timp ce Julia își rostea pamfletul; era limpede că profesoara nu-și imaginase niciodată perspectiva asta.

— Și totuși, după câte am auzit, tu vei juca rolul Julietei.

— Da.

— Cum poți să joci un personaj pe care-l dezaprobi?

— N-o dezaprob pe Julieta, condemn iubirea, ca și Shakespeare. Personal, nu mă consider mai cu moț decât Julieta. Mă identific cu ea.

— Când?

— În două ocazii.

— Care?

- Când se înflăcărează. Și când moare.
- Când moare? Vorbești serios? De ce ?
- Alege moartea pentru că n-a ales iubirea. Și scapă de bătrânețe.
- Dar nu e așa rău să îmbătrânești, a protestat doamna Romilly, care are peste cincizeci de ani.
- Așa spuneți dumneavoastră.
- Așadar, asta e Julia din ultimele săptămâni. Ți-e și frică, vorba Anouchkăi.

Jurnalul lui Raphaëlle

Niciodată n-am mai jubilat ca acum. Schimb de mesaje pasionante cu Terence. Zi și noapte. „Aripile iubirii mă-nălțară / Nu-i zid să poată stânjeni iubirea.”¹

Ah, trebuie să mă duc la el. Cât mai repede. Să-l iau în brațe. Sau, mai degrabă, să mă las luată în brațe. N-are importanță. Să ne pipăim, să ne mirosim, să ne îmbrățișăm, să ne sărutăm.

Din păcate n-o să fie la Londra în weekendul când aş fi putut eu. O s-o las pentru mai târziu.

În seara asta, o să mă lipesc de pernă și o să-mi imaginez că e el.

¹ *Romeo și Julieta*, ed. cit., actul II, scena 2.

Jurnalul lui Colombe

Augustin va fi eliberat. Proprietarul și-a retras plângerea, fiindcă părinții au promis să plătească tot, și încă ceva pe deasupra.

Marie tremură toată. Acum, când a aflat că Augustin se întoarce, nu știe ce vrea, să-l vadă, sau s-o ia la fugă?

Chiar dacă-l iubește, îi e teamă de un băiat pe care nu-l înțelege.

Nu cred că eu reacționez ca ea. A iubi nu înseamnă să cunoști, înseamnă să te arzi. Dar micuța Marie înclină acum spre valori burgheze. Îi e frică de foc.

Eu, din contră, nu înțepenesc în rutine. Din cauză că Lucas s-a făcut iar rece ca gheața după toate pupăturile și toate declarațiile, eu mă răzbun pe Mehdi. De-a lungul unei zile, ba suntem supărați, ba ne împăcăm. Avantajul? De îndată ce mă despart de el, apare un străin care-i ia locul.

Dar, recunosc, începe să mă obosească chestia asta. Mă învârt în același cerc: despărțire, regăsire, despărțire... E la fel de plicticos ca o partidă interminabilă de karting.

Ar trebui să mă concentrez asupra rolului meu de doică. Spectacolul e peste câteva zile, iar mie îmi zboară mintea aiurea și confund replicile din diferite scene. Am crezut că Julia o să mă împuște la repetiție când am debitat în actul I o frază din actul III.

La repetiție îmi permit să râd, dar la spectacol mi-ar fi rușine.

Jurnalul Juliei

Ne-a mai rămas o săptămână.

Romeo și Julieta se joacă.

Nu trăiesc decât pentru cele două ore de spectacol.

Jurnalul lui Raphaëlle

În fine. Am stabilit cu Terence data. Ne vedem peste două săptămâni, la scurt timp după *Romeo și Julieta*. Oficial, o să stau la Telma, neoficial, la el. După părerea Telmei, prietena mamei, căreia i-am spus adevărul și i-am trimis pozele cu Terence, istoria noastră e fermecătoare și a acceptat să ne țină spatele.

Niciodată nu mi s-a părut viața mai strălucitoare.

Acum trebuie să-mi repet textul pentru marea premieră. Mult mai vorbește Romeo ăsta! Îi merge gura ca o moară neferecată. N.B.: și Terence îmi scrie zilnic o mulțime de mesaje, și destul de lungi, uneori.

Sunt o răsfățată a sorții! E așa de mișto să iubești, că aproape doare.

Mesaje între Julia, Colombe, Anouchka

JULIA

Unde e Raphaëlle?

COLOMBE

Nu știu.

ANOUCHKA

Nici eu.

JULIA

Ar trebui să repetăm în după-masa asta. Spectacolul e mâine!

COLOMBE

Am încercat toată ziua s-o găsesc.

ANOUCHKA

Și eu am sunat-o acasă... Nici părinții nu știau unde e. N-am vrut să-i alarmez așa că nu le-am mai spus că Raphaëlle n-a fost azi la școală.

COLOMBE

Nu-i genul ei să nu sufle o vorbă... să dispară fără să ne anunțe...

ANOUCHKA

Să fi făcut iar o criză?

COLOMBE

Spitalul i-ar fi anunțat părinții.

ANOUCHKA

Poate că n-au dat încă de ea ! Poate că zace sub vreun pod, singură, abandonată.

COLOMBE

Hai Anouchka, termină! Dacă trece Raphaëlle pe sub un pod, mai trec și alți oameni pe acolo. Suntem la Paris, nu la țară.

JULIA

Nu mai pot. Cum o să mai jucăm noi *Romeo și Julieta*? Sunt blestemată.

ANOUCHKA

Calmează-te, mai avem timp. Apare ea până la urmă.

COLOMBE

Pentru ce ții tu atâta la spectacolul ăsta, Julia?

Jurnalul lui Raphaëlle

E douășpe noaptea. Am venit, în fine, acasă.

Părinții, oricum nu prea îngrijorați, s-au liniștit auzind ușa de la camera mea scârțâind. Nu-i interesează ce mă frământă pe mine.

De ieri-seară, am rătăcit prin Paris. Am băut când și când cafele la barurile bistrourilor. Văd în oglindă negreala dinților și a limbii. Cred că arăt și mai rău în interior.

Îmi vine să vomit. Dar mai ales să *mă* vomit.

Terence m-a respins. Definitiv.

Stabiliserăm să ne vedem la Londra peste două săptămâni, ne-am întâlnit miercuri-seară la petrecerea Claudiei, o prietenă de-a mamei. Am crezut că halucinez, că, obsedată, îl văd pe el în locul altuia.

Când colo, era chiar el, sprijinit de un perete, flegmatic, relaxat. Am rămas cu gura căscată. M-am apropiat.

— Terence !

— Ne cunoaștem?

— Hai, Terence, nu-ți bate joc de mine.

— Parcă te știi de undeva.

— Terence, păi sunt eu, Raphaëlle.

Mi-a repetat numele șovăior, cu precauție, de parcă-l pronunța pentru prima oară. Credeam în continuare că mă tachinează, și-mi ziceam: Ce actor formidabil!

M-am oprit să-l îmbrățișez: de câte ori nu ne promisese-răm asta în mailuri.

M-a blocat ferm, aproape cu brutalitate.

— Ești nebună?

— Terence, ce-i cu tine?

— Nu sunt obișnuit să fiu acostat în felul ăsta de o străină.
De obicei, eu aleg.

— Dar...

— Te-am ales? Nu.

— Terence, nu poți să-mi faci una ca asta. Mai întâi să vii la Paris fără să mă anunți și pe urmă să mă respingi.

— Mersi, n-are rost, bună seara.

— Terence!

— Dacă așa se agață bărbații în Franța, adio!

— Terence! Sunt Raphaëlle. Te-ai despărțit de Julia pentru mine !

— Julia... Raphaëlle... aha, da, ne-am văzut la Londra cu mult timp în urmă. Da, mi-aduc aminte.

— Ajunge, Terence. Nu te purta cu mine de parcă aș fi dementă. După tot ce ne-am scris...

— Domnișoară, e momentul să punem punct acestei conversații. În primul rând, n-aș vrea s-o incomodăm pe gazda noastră cu o scenă jenantă. În al doilea rând, sunt aici în compania prietenei mele, așa că vă rog să mă lăsați în pace.

După cuvintele astea, a făcut stânga-mprejur, s-a dus în camera alăturată, unde a luat pe după umeri o blondă și a sărutat-o.

Am rămas încremenită. Într-o secundă a început să-mi curgă transpirația șiroaie. Inima îmi bătea tot mai repede. Începuse să se învârtă camera cu mine. M-am năpustit la toaletă și am vomitat.

După ce m-am aranjat, am luat-o pe culoar, mi-am croit în grabă drum prin mulțime, m-am îndreptat spre ieșire. Câteva persoane m-au strigat, dar nu auzeam nimic și lacrimile mă orbeau.

Am mers și am mers și am tot mers, fiind sigură că doar oboseala colosală îmi va lua suferința.

Acum sunt moartă de oboseală, dar sufăr la fel de mult.

Terence, care a pătruns în singurătatea mea căutându-mă,
Terence, care m-a împins la confidențe, apoi la declarația de
iubire, pe care m-a încurajat s-o amplific, s-o intensific, n-a
vrut să mă recunoască, să se atingă de mine, să-mi zâmbească.
Se umflă în pene la brațul alteia.

Într-un vis de iubire, totul e frumos în afară de momentul
trezirii.

Terence și-a bătut joc de mine.

Mesaje între Colombe, Julia, Anouchka

COLOMBE

Fetelor, am primit chiar acum un mesaj de la Raphaëlle. A avut nevoie să fie singură o zi, să cugete. Se simte bine. O să joace mâine – adică nu, diseară, pentru că am trecut de miezul nopții.

JULIA

Ah... nu adormisem.

ANOUCHKA

Dar ce i s-a întâmplat?

COLOMBE

Chestii de fată...

ANOUCHKA

Ciclul?

COLOMBE

Nu, probleme sentimentale.

JULIA

Nu pricep ce spui.

ANOUCHKA

Nici eu.

COLOMBE

N-are importanță ! Măine, o să dăm în mod garantat cel mai glorios spectacol cu *Romeo și Julieta* din istoria liceului Marivaux.

LE PARISIEN

O DRAMĂ INEXPLICABILĂ

Două adolescente sunt spitalizate în stare critică la sfârșitul unei reprezentații cu Romeo și Julieta la liceul Marivaux.

Ieri-seară la ora 22, când publicul se pregătea să aplaude celebra piesă a lui Shakespeare, sala a fost străbătută de un murmur, apoi de exclamații perplexe: cele două adolescente care interpretau rolurile lui Romeo și al Julietei nu s-au ridicat în picioare.

Repezindu-se pe scenă ca să înțeleagă motivul acestei situații insolite, colegii fetelor au constatat că cea care o interpreta pe Julieta zăcea într-o baltă de sânge, iar cea care-l jucase pe Romeo își pierduse cunoștința.

Tinerele au fost transportate la spitalul Pompidou, unde au primit de urgență îngrijiri medicale. Cu toate acestea, șansele lor de supraviețuire sunt minime. Pe de altă parte, poliția l-a reținut pe domnul Palanquin, profesorul de artă dramatică, și în momentul de față are loc un interrogatoriu cu directorul liceului.

A fost deschisă o celulă psihologică de criză în sprijinul colegilor celor două eleve și a spectatorilor șocați.

H.B.

LE FIGARO

SHAKESPEARE ÎNSÂNGERAT

Elemente noi privind evenimentul petrecut la liceul Marivaux, unde, săptămâna trecută, două tinere nu și-au revenit din moartea din piesă.

Poliția l-a eliberat pe domnul profesor Palanquin, recunoscut pentru calitatea muncii pe care a depus-o timp de treizeci de ani, și, potrivit declarațiilor judecătorului de instrucție, ipoteza criminală și ipoteza neglijenței au fost abandonate.

Indiciile și mărturiile depuse duc la concluzia că ar fi fost vorba de două sinucideri simultane în cursul reprezentației. Adolescenta care juca rolul Julietei dăduse semne de depresie; ea ar fi înlocuit cuțitul din recuzita teatrului cu un pumnal adevărat furat de la tatăl ei, întrucât arma inofensivă a teatrului a fost găsită în fundul șifonierului din camera elevei. Cât despre colega sa, victimă a unei decepții din dragoste, ar fi pus în fiola lui Romeo o cantitate masivă de somnifere sustrate de la mama ei vitregă.

Nu se știe dacă adolescentele, cunoscute ca bune prietene, au săvârșit acest act de comun acord. La ora actuală, nici una dintre ele nu poate fi interogată. Pronosticul medicilor este rezervat.

A.D.

Jurnalul Anouchkăi

Raphaëlle a murit azi-dimineață.

Pe mine și pe Colombe ne-au sunat și ne-au chemat la spital părinții ei. Știau foarte bine cât de mult însemna pentru fata lor prietenia noastră.

Raphaëlle era întinsă pe pat într-o încăpere luminoasă, liniștită. Avea pe chip aceeași intensitate, ceva mai potolită.

Am rămas mută, fiindcă n-o văzusem niciodată cu ochii închiși; comiteam, parcă, o indiscreție.

Vai de mine! Nu sunt în stare să descriu situația... Stăteam acolo lângă cadavrul ei și mă așteptam s-o văd că sare din pat zbierând: „Ce păcăleală v-am tras, fetelor!“ și că începe să râdă cu vocea ei răgușită. Mi-e foarte greu să accept ce s-a întâmplat.

Fiecare detaliu al ultimei noastre seri împreună mi-a rămas întipărit în memorie. Îmi aduc aminte cum a apărut Raphaëlle pe scenă ca Romeo, mai întâi jenată, la fel de puțin convinsă, ca și publicul, că e bărbat, pe urmă tot mai încrezătoare, impunându-se în rolul acestui băiat pasionat, înflăcărat, nobil, tandru, curajos. Julia ne-a cucerit din prima clipă: ea era Julieta, delicată, dreaptă, inocentă, o Julietă hotărâtă, fragilă doar în aparență, ca o trestie care se apleacă dar nu se rupe. Pe lângă ea, se vedea cum colegele din trupă căutau să-și dea silința, mai ales Colombe, în rolul doicii, care cam încurca replicile.

Grație celor două colege ale noastre, reprezentația prindea aripi. Deși mă aflam în cabina de sunet din fundul sălii, eram la fel de captivată ca și spectatorii, și de câteva ori era cât pe ce să uit de segmentele muzicale sau de cântul păsărilor, fiindcă mă treceau fiori de emoție la fiecare replică. Noaptea

de dragoste a fost răscolitoare: era noaptea mitică, noaptea îndrăgostiților, noaptea acelei prime dăți, o noapte la fel de primordială ca revărsatul zorilor. La repetiții, niciodată nu se manifestaseră așa: vibrau la fiecare cuvânt, se îmbrățișau cu pasiune, timpul se oprise; fericirea eroilor părea cu atât mai compactă și mai prețioasă fiindcă i-o smulgeau infinitului, de parcă își presimțeau sfârșitul tragic. Am avut chiar impresia că îi observam Juliei ochii înecați în lacrimi când a spus: „O, vino, noapte bună, fermecată, / Dă-mi pe Romeo-al meu și, când vreodată el va muri, tu să faci mii de stele / Din trupul lui”¹.

A venit apoi momentul de care acum știu că a fost cel fatal, când Julieta adormită pe mormânt îi dă impresia lui Romeo că e moartă. Doborât, Romeo-Raphaëlle a apucat fiola pe care i-o întindea călugărul Lorenzo și a sorbit conținutul cu o lăcomie nestăpânită. După aceea, Julieta-Julia s-a trezit, a văzut trupul lui Romeo și a început să tremure: nu-mi venea să cred că Julia e capabilă să atingă nivelul ăsta de artă actricească; i se putea citi groaza în ochi, în gesturi, iar noi o priveam împietriți. Julia a apucat atunci pumnalul, l-a ridicat, s-a întors cu spatele la public, și l-a împlântat în burtă și a scos un țipăt oribil. O să-mi amintesc toată viața urletul ăla sfâșietor; o să-mi amintesc toată viața că am vrut să mă ridic în picioare s-o aplaud; și toată viața o să-mi fie rușine.

Urmarea o știm cu toții. Interpreții celorlalte roluri, pajul, gardienii, Baltazar, fratele Lorenzo, Capuleții, familia Montague au continuat cu replicile lor. „Vom mai vorbi de-aceste mari dezastre [...] / De judecată n-o să scape nime; / Va fi uitat sau pedepsit cu-asprime / Tot insul după vina sa; căci nu-i / Nici în povești mai mult prilej de jale / Decât în trista întâmpare-a lui / Romeo și-a Julietei sale.”², a spus la sfârșit

1 *Romeo și Julieta*, ed. cit., actul III, scena 2.

2 *Ibidem*, actul V, scena 3.

ducele. Eu am transmis ultima piesă muzicală și atunci au răsunat aplauzele.

A fost un triumf pentru întreaga trupă. Fiecare rol în parte a salutat publicul așa cum hotărâsem, și ultimii, Romeo și Julieta, adică Raphaëlle și Julia, trebuiau să se ridice în picioare ca și cum se trezeau din morți ca să primească uralele publicului.

Raphaëlle și Julia nu s-au clintit. În primele momente lumea a râs crezând că ne făceau un fel de farsă – era genul de glumă care-i plăcea grozav lui Raphaëlle –, dar pe urmă, Colombe s-a apropiat de ele, le-a spus ceva, le-a bătut pe umăr și a împietrit: văzuse că Julia sângera.

Nu mai știu bine ce s-a mai întâmplat, detaliile...

Azi-dimineață la spital, parcă reluam acolo, în salon, scena de unde o lăsesem. Raphaëlle complet nemișcată, numai că era deja moartă, iar Colombe, ca de obicei, părea că înțelesese totul înaintea mea, pentru că plângea în tăcere departe de noi, sprijinindu-se de peretele din fundul încăperii.

Mă ia cu frig, îngheț. Nu simt nimic? Sau e un fel de auto-apărare tocmai ca să nu simt nimic?

Părinții sunt tot timpul cu ochii pe mine. Din patru prietene nedespărțite, două și-au pus capăt zilelor: le e teamă să nu fie ceva molipsitor.

Jurnalul lui Colombe

Un monstru... Probabil că sunt un monstru...

Când am văzut-o azi-dimineață pe Raphaëlle, moartă, pe patul de spital, și pe Julia, cealaltă prietenă cea mai bună, în comă, pe același coridor, i-am spus lui Mehdi să vină la mine după-masă și, cu toate că suntem despărțiți, i-am poruncit să facă dragoste cu mine.

A fost mai minunat ca oricând...

Pe urmă, am plâns în brațele lui.

Ce însemnau hohotele alea de plâns? Multe: durere, plăcere, anxietate, compasiune, ușurare, nostalgie. Lacrimile sunt mesagere subtile, care distilează mii de informații în același timp.

În seara asta am fost la părinții lui Raphaëlle, care i-au descoperit jurnalul. Eu am fost cea care i-a pus la curent cu povestea de iubire cu Terence, mi-au arătat ultima pagină, unde Raphaëlle scria ce odios a tratat-o Terence când a exclus-o din viața lui așa, bătând din palme; e pagina care explică actul la care a recurs.

— Trebuie să-l informăm pe Terence, a propus tatăl lui Raphaëlle.

Nici mama ei, nici eu nu ne-am lăsat convinse: cuvintele tatălui însemnau următoarele: „Nenorocitul ăsta trebuie să afle că ne-a omorât fata“, adică pornea la atac alegând calea răzbunării.

Mi-a întins laptopul lui Raphaëlle.

— Te rog, Colombe, ajută-ne să-i deschidem căsuța poștală și caută adresa acestui Terence. Sunt sigur că tu poți ghici parola lui Raphaëlle.

Iartă-mă, Raphaëlle, dar am făcut ce m-a rugat.

Jurnalul Anouchkăi

Părinții lui Raphaëlle încearcă din răspuțeri să ia legătura cu Terence.

El nici măcar nu răspunde.

Jurnalul lui Colombe

Mama lui Raphaëlle l-a depistat pe Terence la Londra. Împreună cu fostul ei soț s-a urcat în Eurostar și au plecat să-l întâlnească. El neagă că ar fi avut vreo relație cu Raphaëlle și spune că nici nu și-au trimis mesaje. Ce nenorocit! Se comportă exact ca în seara aia când a concediat-o definitiv.

Părinții lui Raphaëlle au ridicat atunci tonul. Terence a rămas atât de ferm pe poziție, că până și lor li s-a părut că e de bună-credință.

De altfel, toți cei care îl cunosc pe Terence le-au garantat părinților lui Raphaëlle că băiatul e cinstit, absolvent de arhitectură, o iubește la nebunie de mai multe luni pe Jessica, prietena lui blondă.

Jurnalul Anouchkăi

După Gaspard, prietenul lui Dad, care se pricepe la IT, acel Terence căruia îi scria Raphaëlle nu există.

Adresa lui electronică nu e în Anglia.

Le-am spus asta părinților lui Raphaëlle, și au alertat poliția cerând să se facă o investigație.

P.S. Doctorii spun că starea Juliei rămâne nesigură. Colombe și cu mine n-avem încă voie s-o vizităm la reanimare. Mă rog pentru ea în fiecare seară. Cred oare în Dumnezeu? Nu. Dar poate el nu știe...

Jurnalul lui Colombe

Adresa de e-mail a lui Terence nu era din Anglia. Era un cont creat de Julia.

Jurnalul Anouchkăi

De când am aflat de răul pe care i l-a făcut Julia lui Raphaëlle, m-am refugiat la Dad. De data asta, mama a fost foarte drăguță; nu numai că m-a înțeles, dar ne și întâlnim des, bem un ceai, facem shopping. În fine, începem să vorbim ca două prietene, și nu ca soția frustrată cu adolescența încăpățânată.

Colombe mă ține la curent.

Toate scrisorile lui Terence către Raphaëlle sunt scrise de mână Juliei. Voia să se răzbune pe Raphaëlle, că fusese la Londra și se lăsase sedusă de cel pe care ea îl considera proprietatea ei. A împins-o într-un mod abject să-și exprime sentimentele pentru Terence, să le dea curs; și după aia, sub masca lui Terence, a simulat aceeași pasiune.

Ieri-seară, când am văzut cum Gaspard îi masa umărul lui Dad, m-am întrebat așa, subit, dacă nu cumva Julia recusesese la acest subterfugiu, deoarece, fără să-și mărturisească, o iubea pe Raphaëlle.

Colombe susține că era exact invers.

Și totuși, sentimentele se manifestă atât de ambivalent, ca o țesătură din fire divers colorate... Julia se răzbuna pentru că Raphaëlle o spionase și pentru că era fascinată de Terence; însă știm noi că stratagema ei nu-i satisfăcea și o dorință? Caracterul lui Raphaëlle avea invariabil ceva franc, ceva masculin, care plăcea. Și cine insistase ca Raphaëlle să-l joace pe Romeo, dacă nu Julia?

Ah, Doamne, să nu mă mai gândesc la asta! M-apucă amețala.

Jurnalul lui Colombe

Azi-dimineață, doctorii au spus că au salvat-o pe Julia: hemoragia a fost oprită și organele vitale afectate de lama pulmonalului sunt în curs de vindecare. Echipa spitalului consideră că Julia va scăpa teafără.

Nu știu cum să iau vestea asta.

Jurnalul Anouchkăi

Viața își bate joc de noi: Raphaëlle moare, Julia trăiește.

Jurnalul lui Colombe

Ancheta e închisă.

Nou amănunt: Julia nu s-a culcat cu Terence, așa cum ne spusese la întoarcerea din vacanță. A fost un flirt de o seară, și Julia ne-a vorbit de un vis ca și cum visul chiar devenise realitate.

După două luni, când Terence și Raphaëlle s-au întâlnit la Londra și el a spus: „*Send my love to Julia*“, asta nu însemna: „Transmite-i Juliei iubirea mea“, ci era mai curând formula banală, foarte obișnuită în Anglia, un fel de „salutări Juliei“. Nici vorbă de ceva romantic, de o relație între Julia și Terence.

Jurnalul Anouchkăi

E de-a dreptul scârbos! Îți vine să vomîți! Părinții Juliei ne-au contactat, pe Colombe și pe mine, s-o vizităm la spital pe Julia, care își revine...

Săracii! Nu-și dau seama, așadar, c-au adus pe lume o viperă? Erau euforici la telefon.

E oribil! În memoria lui Raphaëlle, eu mă abțin. Nu răspund.

Jurnalul lui Colombe

A-ți lua zilele e mereu unul și același act, dar semnificația gestului, a sinuciderii, diferă de la persoană la persoană.

Acum, când Julia a fost salvată, părinții se așteaptă să afle motivul pentru care fiica lor a vrut să-și pună capăt zilelor. În timpul comei, au avut un singur indiciu: „E de preferat să mori neînțeleasă decât să-ți trăiești viața explicându-te“, o frază pe care i-au găsit-o în buzunar. Obligați să se limiteze la această singură informație, părinții s-au gândit că putea fi vorba de teama maturizării, de o depresie ascunsă. Banalități! Un psiholog care a studiat jurnalul Juliei a pus alt diagnostic: lipsa încrederii în viitor, un scepticism acut privitor la iubire, la durabilitatea relației în cuplu sau la soliditatea sentimentelor.

Ar trebui oare să le spun că poate Julia n-avea curajul să se confrunte cu propriile ei minciuni? Pentru că Raphaëlle ar fi descoperit că cea mai bună prietenă a ei o trăda semnând Terence, iar noi trei am fi judecat amploarea perversității la care se pretase. Cum ar fi făcut ea față privirilor noastre?

Mitomanii preferă moartea în locul rușinii.

Cei mai orgolioși își sacrifică apropiatii; lașii se distrug.

Jurnalul Anouchkăi

Am refuzat s-o revăd pe Julia. Fără drept de apel. Părinții ei mă privesc cu dispreț, i-am șocat, sunt consternați. Ce proști! Pe mine mă consideră rea, dar nu văd că fata lor are o inimă de piatră.

Cât despre Colombe, dacă mai stă mult la îndoială, o șterg de pe lista prietenelor.

P.S. Ieri s-a dărâmat o parte din Pont des Arts: o balustradă a cedat sub greutatea lacătelor. Noroc că prăbușirea s-a petrecut în interiorul pasarelei, și nu spre exterior, în Sena, pe unde treceau vapoarele cu excursioniști, care puteau fi răniți. Sper să fie vorba de tronsonul unde ne agățaserăm noi lacătele! Patru prietene pe viață... Toate la fel... Prietenia e minciună și iubirea, otravă.

Jurnalul lui Colombe

Soarele strălucește când mă trezesc; razele lui îmi mângâie umerii; bluza îmi atinge ușor sâni și inspir adânc aerul proaspăt de februarie, iluminat, împospătat de zăpada din jur. În spatele meu, înfășurat în plapuma de puf, Lucas se odihnește după noaptea noastră de extaz. M-am culcat, în fine, cu bărbatul pe care-l iubesc, uluită de firescul fericirii noastre.

Relația mea sexuală cu Hugo mi-a dat încredere în mine, episoadele sentimentale cu Mehdi m-au călit. Normal că le spun adio. Am luat ce era de luat. Mai ales de la Mehdi, deși are degetele de la picioare încălecate...

De ieri, mă privesc alături de Lucas în geamul vitrinei, în sticla paharelor, în oglinzi, în platourile cromate: când zâmbim în același timp, am impresia că ni se ating trupurile, că se întrepătrund. Îi sfidez pe cei care pretind că nu suntem frumoși.

Lucas doarme. Momentul suprem al iubirii nu vine când spui *te iubesc*, el așteaptă tăcut între cearceafuri, în fiorul care-ți trece prin piele, în vena care palpită de-a lungul brațului, în buza rubinie care surâde, în pudoarea sacră care, deodată, ne aureolează nuditatea.

Recunosc. Am avut mai mulți parteneri. Da, eram nehotărâtă, necoaptă. Dar n-am trișat. Tot ce-am făcut a fost intens, autentic. Și ce nu am făcut, la fel. Pentru mine fiecare zi se deosebește de ziua precedentă, ca și cum fiecare zi șterge ce-a fost în urma ei. Asta-i adevărul: am o poftă nebună de viață!

În jurul nostru lumea continuă să vorbească despre sinuciderea lui Raphaëlle și a Juliei. Se întreabă ce sens au

avut faptele lor... Eu mă întreb mai puțin. Atunci când cauți moartea, motivele rămân la fel de misteroase ca acelea care te fac să îmbrățișezi viața, sunt obscure, rareori formulate, ascunse în adâncurile ființei sau în abisurile conștiinței. Ochii noștri nu ajung la acele dimensiuni, nu știu nimic despre rădăcinile sau despre seva care țin drept trunchiul copacului, ochii nu văd decât ce e la suprafață, tulpina, rămușul. Privirea omului nu e în stare să capteze decât rezultatul, niciodată activitatea secretă a lucrării care ne ține în viață sau ne elimină.

Eu n-am de ce să mă omor, dar nici nu am un motiv anume de a exista: sunt la dispoziția unui curent mai puternic decât mine. Forța pe care o simt îmi stârnește curiozitatea, lăcomia, mă încântă, mă interesează, mă face răbdătoare, curajoasă, mă ține trează, mă înfurie, mă precipită.

Mi se pare că e la fel de zadarnic să pălăvrăgim la infinit despre aceste enigme, să înșirăm argumente, să căutăm explicații, pe cât e de zadarnic să aruncăm năvodul în ocean cu scopul de a prinde apa. Mai bine să contemplăm infinitul decât să ne facem că prindem apa în micile ochiuri ale năvodului, nu?

Mi-e plină inima de iubire. De vreme ce Lucas mi-a satisfăcut egoismul, simt că am un excedent de afecțiune pentru ceilalți.

Julia... Să desfintăm o persoană pentru greșelile făcute? S-o răstignim din pricina unei singure fapte? Nimeni nu este doar bun, nici doar rău. Iertarea înseamnă să înțelegi că un destin reprezintă o continuă improvizație, că el nu înțepește în trecutul pe care l-am trăit, și cu atât mai puțin într-un incident unic. Măine nu mai e azi.

„Iubire, dă-mi putere.“

Nu cunosc decât două verbe pe care le pot conjuga cu siguranță la viitor: voi iubi, voi muri. Așadar, vă anunț: înainte să mor, voi iubi foarte mult!

La prânz, mă duc la mormântul lui Raphaëlle și după-masă merg în vizită la Julia.

19.08.2015

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

Kate Morton, *Casa de la Riverton*
Teru Miyamoto, *Brocart de toamnă*
Amos Oz, *Rime despre viață și moarte*
Yukio Mishima, *Zăpada de primăvară*
Steve Sem-Sandberg, *Ravensbrück*
Janice Y. K. Lee, *Profesoara de pian*
Cormac McCarthy, *Drumul*
Kurt Vonnegut, *Pușcăriașul*
J.M. Coetzee, *Jurnalul unui an prost*
Jennifer Johnston, *Bărbatul de la gară*
Herta Müller, *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*
Hong Ying, *K. Arta iubirii*
Jennifer Cody Epstein, *Pictorița din Shanghai*
Chang-rae Lee, *Zbor peste Long Island*
Ismail Kadare, *Mesagerii ploii*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Evanghelia după Pilat*
Yukio Mishima, *Tumultul valurilor*
Daína Chaviano, *Insula iubirilor nesfârșite*
Amos Oz, *Să nu pronunți: noapte*
Peter Carey, *Viața mea clandestină*
Karel G. van Loon, *Fructul pasiunii*
John Updike, *Rabbit e bogat*
Joshua Ferris, *Și atunci ne-au terminat*
Hanif Kureishi, *Am ceva să-ți spun*
Hubert Selby Jr., *Ultima ieșire spre Brooklyn*
Alonso Cueto, *Ora albastră*
Arto Paasilinna, *Anul iepurelui*
J.M. Coetzee, *Epoca de fier*
Yukio Mishima, *Confesiunile unei măști*
Yukio Mishima, *Cai în galop*
J.M. Coetzee, *Dezonoare*

Douglas Coupland, *Tânără în comă*
Jasper Fforde, *Cazul Jane Eyre*
Julia Franck, *Femeia din amiază*
António Lobo Antunes, *Arhipelagul insomniei*
Nikos Kazantzakis, *Ultima ispită a lui Hristos*
Ismail Kadare, *Accidentul*
Stefan Merrill Block, *Povestea uitării*
Anuradha Roy, *Un atlas al dorințelor zadarnice*
Kate Morton, *Grădina uitată*
James Meek, *Începem coborârea*
Matilde Asensi, *Totul sub Cer*
Nicole Krauss, *Un bărbat intră în cameră*
John Updike, *Rabbit se odihnește*
Giuseppe Tomasi di Lampedusa, *Ghepardul*
Tariq Ali, *Cartea lui Saladin*
Naghīb Mahfuz, *Rhadopis din Nubia*
Ludmila Ulițkaia, *Daniel Stein, traducător*
Martin Suter, *Small World*
Yasunari Kawabata, *Lacul*
Ismail Kadare, *Cronică în piatră. Vremea nebuniei*
Jon Krakauer, *În sălbăticie*
Tash Aw, *Harta lumii nevăzute*
Nicole Krauss, *Marea casă*
Virginia Woolf, *Doamna Dalloway*
Horace McCoy, *Și caii se împușcă, nu-i așa?*
Virginia Woolf, *Valurile*
J.M. Coetzee, *Tinerete*
Hong Ying, *Concubina din Shanghai*
Dave Eggers, *Opera sfâșietoare a unui geniu năucitor*
Giovanni Arpino, *Parfum de femeie*
Nagai Kafū, *Komayo. Povestea unei gheșe*
Ismail Kadare, *Spiritus*
Jeanne Kalogridis, *Eu, Mona Lisa*
Taichi Yamada, *N-am mai visat de mult că zbor*
Nikos Kazantzakis, *Raport către El Greco*
Stefan Zweig, *Douăzeci și patru de ore din viața unei femei*
Alessandro Baricco, *Emaus*

Paula McLain, *Soția din Paris*
Kauai Hart Hemmings, *Descendenții*
Yasunari Kawabata, *Valsul florilor*
Martin Suter, *Un prieten perfect*
Vanessa Diffenbaugh, *Limbajul florilor*
J.M. Coetzee, *Miezul verii*
Mo Yan, *Obosit de viață, obosit de moarte*
Aleksandr Soljenițin, *O zi din viața lui Ivan Denisovici*
Michela Murgia, *Accabadora*
Jon Krakauer, *În aerul rarefiat*
Anuradha Roy, *Valurile pământului*
Virginia Woolf, *Orlando*
Yasushi Inoue, *Pușca de vânătoare*
Kate Morton, *Orele îndepărtate*
Yukio Mishima, *Templul de aur*
John Fante, *Vise de pe Bunker Hill*
Jan Koneffke, *Cele șapte vieți ale lui Felix K.*
Yasunari Kawabata, *Frumusețe și întristare*
Ludmila Ulițkaia, *Fetițele. Rude sărmane*
Kathryn Wagner, *Dansatoarea lui Degas*
Rui Zink, *Cititorul din peșteră*
Care Santos, *Încăperi ferecate*
Ismail Kadare, *Cina blestemată*
Yukio Mishima, *Sete de iubire*
Giovanni Papini, *Povestiri stranii*
Ann Patchett, *Fascinație*
Tom Rachman, *Imperfecționiștii*
Jay Parini, *Rătăcirile lui Herman Melville*
Sawako Ariyoshi, *Parfum de curtezană*
F. Scott Fitzgerald, *Marele Gatsby*
F. Scott Fitzgerald, *Blândețea nopții*
Sarah Dunant, *Sânge și splendoare*
Mo Yan, *Baladele usturoiului din Paradis*
Yôko Ogawa, *Hotel Iris*
Zelda Fitzgerald, *Acordă-mi acest vals*
Simone de Beauvoir, *Femeia sfâșiata*
Ellis Avery, *Ultimul nud*

Katherine Govier, *Fiica lui Hokusai*
J.M. Coetzee, *Copilăria lui Isus*
Thomas Mann, *Alesul*
Nick Hornby, *Adio, dar mai stau puțin*
Alessandro Baricco, *Mr Gwyn*
Yasushi Inoue, *Maestrul de ceai*
Kurt Vonnegut, *Tabachera din Bagombo*
Anthony Burgess, *Portocala mecanică*
Richard Bach, *Pescărușul Jonathan Livingston*
Mo Yan, *Broaște*
Sorj Chalandon, *Al patrulea zid*
Hélène Grémillon, *Confidentul*
Yasunari Kawabata, *Maestrul de go*
Knut Hamsun, *Pan. Victoria*
Kate Morton, *Păzitoarea tainei*
J.M. Coetzee, *Așteptându-i pe barbari*
Richard C. Morais, *Madame Mallory și micul bucătar indian*
Yasunari Kawabata, *Frumoasele adormite*
James Meek, *Invaziile inimii*
António Lobo Antunes, *Inima inimii*
Nikos Kazantzakis, *Căpitanul Mihalīs*
Giuseppe Berto, *Răul ascuns*
Paolo Giordano, *Corpul uman*
Mo Yan, *Țara Vinului*
Liza Dalby, *Povestea doamnei Murasaki*
Oscar Wilde, *Portretul lui Dorian Gray*
Patrick Modiano, *Micuța Bijou*
Patrick Modiano, *Strada Dughenelor Întunecoase*
Bob Dylan, *Tarantula*
Ludmila Ulițkaia, *Medeea și copiii ei*
William Golding, *Beznă clară*
Karen Blixen, *Povestiri de iarnă*
Evgheni Vodolazkin, *Laur*
Kidō Okamoto, *Fiica negustorului de sake*
Ismail Kadare, *Podul cu trei arce*
Therese Anne Fowler, *Z. Un roman despre Zelda Fitzgerald*
Alessandro Baricco, *Mătase*

Anthony Burgess, *Ochii doamnei mele*
Hilary Mantel, *O regină pe eșafod*
Lena Andersson, *Pasiune pură*
Yasunari Kawabata, *Păpădiile*
Marguerite Yourcenar, *Memoriile lui Hadrian*
Knut Hamsun, *Foamea*
Yasunari Kawabata, *O mie de cocori*
Rui Zink, *Instalarea fricii*
Su Tong, *Lumea de orez*
Javier Cercas, *Legile frontierei*
J.M. Coetzee, *Elizabeth Costello*
Karen Blixen, *Din inima Africii*
Patrick Modiano, *Orizontul*
Michel Houellebecq, *Supunere*
Thomas Mann, *Mărturisirile escrocului Felix Krull*
Anthony Marra, *Constelația fenomenelor vitale*
Jennifer Cody Epstein, *Zei pedepselor cerești*
Hélène Grémillon, *Tangou pentru Lisandra*
Martin Page, *M-am hotărât să devin prost*
Salvador Dalí, *Chipuri ascunse*
Ann Leary, *Ora de aur*
Lydie Salvayre, *Să nu plângi*
Yōko Ogawa, *Profesorul și menajera*
Evgheni Vodolazkin, *Soloviov și Larionov*
Kyung-sook Shin, *Voi fi acolo*
Alessandro Baricco, *De trei ori în zori*
Thomas Mann, *Lotte la Weimar*
Cees Noteboom, *Pierdutul paradis*
Yukio Mishima, *După banchet*
Yasunari Kawabata, *Țara zăpezilor*
Anthony Burgess, *Moartea la Deptford*
David Mitchell, *Omul de ianuarie*
Bob Dylan, *Cronica vieții mele*
Patrick Süskind, *Porumbelul*
Ismail Kadare, *Firida Rușinii*
Alain de Botton, *Sex, shopping și un roman*
Care Santos, *Poftă de ciocolată*

În seria de autor **Herta Müller** au apărut

Leagănul respirației
Încă de pe atunci vulpea era vânătorul
Călătorie într-un picior
Omul este un mare fazan pe lume
Mereu aceeași nea și mereu același neică
Ținuturile joase
Astăzi mai bine nu m-aș fi întâlnit cu mine însămi

În seria de autor **T.S. Eliot** au apărut

Opere poetice: 1909–1962
Eseuri alese. Critică literară

În seria de autor **Amos Oz** au apărut

Scene de viață campestră
Rime despre viață și moarte
Poveste despre dragoste și întuneric
Cum să lecuiești un fanatic
Odihnă desăvârșită
Cutia neagră
Să nu pronunți: noapte
Muntele Sfatului Rău
Soțul meu, Michael
Pantera din subterană
Între prieteni
Sumki
Evreii și cuvintele
Să cunoști o femeie

În seria de autor **Fernando Pessoa** au apărut

Cartea neliniștirii
Opera poetică
ULTIMATUM și alte manifeste
Cronica vieții care trece

În seria de autor **James Joyce** au apărut

Oameni din Dublin
Portret al artistului la tinerețe

În seria de autor **Isabel Allende** au apărut

Casa spiritelor
Zorro
Fiica norocului
Eva Luna
Povestirile Evei Luna
Paula
Despre dragoste și umbră
Portret în sepia
Țara mea inventată
Inés a sufletului meu
Planul infinit
Suma zilelor
Insula de sub mare
Caietul Mayei
Dragoste
Jocul RIPPER
Amantul japonez

În seria de autor **Ezra Pound** a apărut

Opere I. Poezii 1908-1920

În colecția **Poezia** au apărut

Carlos Drummond de Andrade, *Mașina lumii
și alte poeme*

Ernst Jandl, *Cele mai frumoase 100 de poeme*

Bob Dylan, *Suflare în vânt.*

100 de poeme traduse de Mircea Cărtărescu

În afara colecțiilor

Mihaela Nicola, *Cu mănuși*

Matilde Asensi, *Ultimul Cato*

Vicki Myron, Bret Witter,

Dewey, pisiul din biblioteca unui mic oraș cucerește lumea

Kaya de Vos, *Jurnalul unei iubiri imposibile*